

ஹெஞ்சல்

மாத இதழ்

விலை ₹ 15/-

ஏப்ரல், 2011

இது இந்தியப் படை

'பயணம்' தரைப்படத்தின் தரைக்கதை
இந்தக் கதையைத் தழுவுவதா?
இயக்குனர் ராதாமோகனின் விளக்கம்!

பட்டுக்கோட்டை நிரபாகர்

இது
இந்தியப் படை

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

ஊம காலை நேரம் 5.30.

மும்பாய் ஏர்போர்ட்டில் குளிரை அரவணைத்துக் கொண்டு வெள்ளை நிற விமானம் தளத்தை உரிமையாக் கியது.

அதிலிருந்து இறங்கிய மூன்றாவது மனிதன் நீல ஜீன்சும், கருப்பு பணியனும் அணிந்திருக்க, அவன் கீழிறங்கியதும் சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

அவனது கால்கள் வாகனம் நிறுத்துமிடத்திற்குச் செல்ல, அங்கே கறுப்பு மாருதியில் ஒருவன் காத்திருந்தான்.

இவன் கைகாட்ட, அவன் புன்னகை புரிந்தபடி ஸ்டார்ட் செய்தான். வந்தவன் ஏறிக் கொண்டதும் புறப்பட்டான்.

காரின் கண்ணாடியை ஏற்றிவிட்டுக் கொண்டபிறகு, வந்தவன் தன் ஒட்டுத் தாடியைப் பிய்த்து, தலையிலிருந்து விக்ை எடுத்துப் போட்டான்.

“ஒரே எரிச்சல். எப்போது இவற்றைக் களையலாம் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தேன் சபா. மாறுவேடம் போட்டேன் என்று இரண்டு வார்த்தைகளில் எழுதி விடுவார்கள். ஆனால், அதில் உள்ள அவஸ்தை அனுபவித்தால்தான் தெரியும். ஒவ்வொரு முறையும் மேனிசம் முதற்கொண்டு வேறுவேறு விதமாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.”

“பேசாமல் நீ நடிக்கணாகி விடலாம் ஸ்டீபன்.”

“இந்த முகத்திற்கு வில்லன் ரோல்தான் தருவார்கள். கிளிக் ஆனால், சில லட்சங்கள் மட்டுமேப் பார்க்கலாம். இதில் கிளிக் செய்தால் கோடிக்கணக்கில் பார்க்க முடிகிறதே. தகவல் வந்துவிட்டதா?”

“நேற்றே.”

“எப்போது கிளிக் செய்ய வேண்டும்?”

“இருபதாம் தேதி இரவு.”

“இன்றைக்கென்ன தேதி?”

“பதினான்கு.”

“ஆறு நாட்கள்தான் இருக்கிறதா?”

“உனக்கு அவகாசம் போதாதா?”

“அது அல்ல பிரச்சினை. வெடி குண்டு தயாரிக்க இரண்டு நாட்கள் போதும். எவ்வளவு சக்தியுடன் தயாரிக்க வேண்டும் என்று கணிக்க, நான் இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும். இட அமைப்பைப் பொறுத்து குண்டின் வடிவமைப்பை, இயங்கும் விதத்தைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். பிறகு அதை எங்கே, எப்படி வைப்பது. எங்கிருந்து இயக்குவது என்றெல்லாம் சரியாகத் திட்டமிட வேண்டும்.”

“ஹோட்டலில் நீ குளித்து சாப்பிட்டதுமே உன் வேலைகளைத் துவங்கலாம் ஸ்டீபன்.”

“என்னுடைய லிஸ்ட்படி வெடி மருந்துகள் தயாரா?”

“தயாராய் இருக்கின்றன.”

“சரி, ஸ்பாட் என்ன?”

சபாநாயகம் தன் வாட்சில் பார்த்துக் கொண்டு, “சரியாக ஏழு மணிக்கு ஹோட்டல் அறைக்கு தகவல் வரும் ஸ்டீபன்” என்றான்.

“மம்தா ஊரில் இருக்கிறாளா?”

“விசாரித்து வைத்துவிட்டேன். இருக்கிறாள். ஆனால்...”

“ஆனால்...?”

“ஒரு அறிவுரை.”

“சொல்.”

“இருபதாம் தேதி காரியம் முடிந்ததும் கொண்டாட்டமாக அவனை வரவழைத்துக் கொள்ளலாமே. அதற்கு முன்பாக வேண்டாமே.”

“ஏன்?”

“உன் கவனம் சிதறும் என்பதால்.”

“முட்டாள். கிரியா ஊக்கி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? அவளைத் தொட்டால் என் திறமையும் கவனமும் மூன்று மடங்கு அதிகரிக்கும்.”

“என்றால் முழு நேரமும் உன்னோடு வைத்துக் கொள்.”

“அது ஓவர் டோஸாகிவிடும். பசியோடு இருப்பவன் அளவோடு சாப்பிட்டால் சக்தி கிடைக்கும். அதிகமாக சாப்பிட்டால் மந்தமாகி

படுத்துத் தூங்கிவிடுவான்.”

“சரியப்பா, அவளுடைய புதிய டெலிபோன் நம்பரை தந்து விடுகிறேன். உனக்கு எப்போது பசிக்கிறதோ சாப்பிட்டுக் கொள். எனக்கு காரியம் சரியாக நடந்தால் போதும்.”

‘மும்பாய் சேலன்ஜ்’ என்கிற அந்த ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலில் காரை நிறுத்தினார்கள். ஸ்டீபன் விக், தாடியுடன் இறங்கினான். ஏற்கெனவே பதிவு செய்யப்பட்ட ஏழாம் மாடி 708ம் நம்பர் அறைக்கு வந்தார்கள்.

அறையல்ல; மினி சொர்க்கம்.

உங்கள் கனவறையில் என்னென்ன இருக்க வேண்டும்? உங்கள் பட்டியலுடன் வருக. இங்கே அத்தனையும் டிக் ஆகிவிடும்.

ஸ்டீபன் குளித்துவிட்டு வரும் வரைக்கும் சபாநாயகம் தண்ணீர் படுக்கையில் சாய்ந்து டி.வி.யில் ஒவ்வொரு சேனலிலும் இரண்டு இரண்டு நிமிடங்கள் பார்த்தான்.

ஸ்டீபன் உடைமாற்றி, தலைசீவி அதன்மேல் விக் வைத்து, முகத்தில் பவுடர் போட்டு, அதன் பிறகு தாடி ஒட்டி, பிரேக் ஃபாஸ்ட் போனில் ஆர்டர் சொல்லிவிட்டு செய்தித்தாள் புரட்டினான். தூக்கிப் போட்டான்.

“சேச்சே! நாட்டில் எங்கேப் பார்த்தாலும் கொலை, கொள்ளை, வன்முறை சம்பவங்கள்!”

“ஏன் சொல்லமாட்டாய்? ‘சேச்சே! மலர்களிலிருந்து தேன் கொள்ளையடிக்கப்படுகிறதே’ என்று ஒரு தேனீ வருத்தப்பட்டுக் கொண்டதாம்.”

“நான் குறிப்பிட்டது பெட்டி க்ரைம்ஸ்.”

“ரொம்ப நாளாக எனக்கொரு சந்தேகம்.”

“கேள்.”

“பனிரெண்டு வருடமாக இதைத் தொழிலாக செய்து வருகிறாய் நீ. அநேகமாக அத்தனை மாநிலத்தின் போலீசும் உன்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது. உன் கைங்கரியத்தில் இதுவரை லட்சத்திற்கும் அதிகமான நபர்கள் பூமிக்கு டாட்டா சொல்லியிருக்கிறார்கள். உன் மனதில் இரக்கம், இரக்கம் என்று சொல்வார்களே, அது இருக்கிறதா?”

ஸ்டீபன் சிரித்தான், “இருந்தது. பனிரெண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் முதல் குற்றம் செய்தபோது. கசாப்புத் தொழிலை புதிதாக ஆரம்பிக்கிறவனுக்கு முதல் முறையாக ஆட்டின் சங்குக் கழுத்தை அறுக்கும்போது கைகள் நடுங்கும். மனம் பிசையும். பழகிய பிறகு அவன் சிந்தனை எல்லாம் இந்த ஆட்டிலிருந்து எத்தனைக் கிலோ கறி தேறும், இந்த ஆட்டிற்கு நாம் கொடுத்த விலை நியாயமானதுதானா என்பதில்தான் இருக்கும். அதே மாதிரி எனக்கும் இது தொழிலாகப் போய்விட்டது. இங்கே ஆடுகளுக்குப் பதிலாக மனிதர்கள். என் கவனம் என் லாபத்தில்தான்” என்றான்.

டெலிபோன் ஒலிக்க, சபாநாயகம் எடுத்துப் பேசினான்.

“சபா சார்.”

“வந்துவிட்டானா?”

“வந்துவிட்டான் சார்.”

“ஸ்பாட் தெரிய வேண்டுமா?”

“ஆமாம் சார்.”

“உன் காரில் மைக்கேல் ஜாக்சனின் ‘பேட்’ கேசட் இருக்கிறதல்லவா?”

“இருக்கிறது சார்.”

“அதன் ஸ்பூலைக் கழற்றிவிட்டு டேப்பை ரிவர்சில் சுற்றிப் போட்டுப்பார். தகவல் வரும். மீண்டும் நாளை இதே நேரம் போன் செய்கிறேன்.”

“சரி சார்.”

போனை வைத்துவிட்டு தன் காருக்குச் சென்று அந்தக் கேஸ்ட்டும், டேப்ரெக்கார்ட்டும் எடுத்து வந்தான் சபாநாயகம்.

ஸ்க்ரூ டிரைவரை வைத்து கேஸ்ட்டைக் கழற்றி ஒலி நாடாவைப் புரட்டி வைத்து சுற்றிப் பொருத்தி மாட்டினான். டேப் ரெக்கார்ட்டில் போட்டு ஒடவிட்டான். ஒரு கரகரப்பான குரல் ஒலித்தது.

“ஹோட்டல் மகா உல்லாஷ். இது மகராஷ்ட்ரா அரசாங்கத்தின் சுற்றுலாத் துறைக்குச் சொந்தமான நட்சத்திர ஹோட்டல். ஒரு வருடத்திற்கு முன்னால் திறக்கப்பட்டது. ஒன்பது மாடிகளைக் கொண்டது. சகலவிதமான வசதிகளும் கொண்டது. அரசு சம்பந்தப்பட்ட விழாக்களில் கலந்து கொள்வதற்காக மும்பாய்

வருகிற வி.ஐ.பி.களை இங்கேதான் தங்க வைக்கிறார்கள். வருகிற 21ம் தேதி காலை பத்து மணிக்கு மும்பாயில் சர்வதேச திரைப்பட விழா துவங்குகிறது. இந்தத் துவக்க விழாவில் கலந்து கொள்ள எல்லா நாடுகளிலிருந்தும் மிகப் பிரபலமான நடிகர்கள், நடிகைகள், இயக்குனர்கள், தயாரிப்பாளர்கள் மற்றும் சில நாடுகளின் முக்கிய அமைச்சர்களும் வருகிறார்கள். அவர்கள் அனைவருமே இருபதாம் தேதியே வந்து விடுகிறார்கள். அத்தனை முக்கியப் பிரமுகளும் ஹோட்டல் உல்லாஷில் தங்க வைக்கப்படுகிறார்கள். இருபதாம் தேதி நள்ளிரவு பொருத்தமான நேரம். பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் அதிகமாக இருக்கும். எச்சரிக்கை! திட்டமிடத் துவங்கலாம். ஆல் தி பெஸ்ட்.”

-செய்தி முடிவடைந்தது.

“ஹோட்டல் மகா உல்லாஷ் எங்கே இருக்கிறது சபா?”

சபா தன் கைப்பையின் ஜிப் இழுத்து ஒரு மேப் புத்தகம் எடுத்து அதை விரித்து, விரித்து, விரித்து, விரித்து... ஏறக்குறைய படுக்கை முழுவதும் பரவி விட்டது அந்த மும்பாய் நகரத்தின் மேப்.

பால் பாய்ண்ட் பேனா எடுத்து தட்டிக் காட்டினான், “இதோ...”

அந்த ஸ்பாட்டைக் கவனித்தான் ஸ்டீபன்.

“நல்லவேளை. நெரிசலில் இல்லை. ஈஸ்டர்ன் எக்ஸ்பிரஸ் ஹைவே செளகரியமான சாலை. பக்கத்தில் சயான் ஸ்டேஷன் இருக்கிறது. பரவாயில்லை. சபா, நீ ஒரு காரியம் செய்.”

“சொல்.”

“இந்த ஹோட்டலில் எனக்கு உடனே அறை பதிவு செய். உள்ளே தங்கிக் கொண்டு ஹோட்டலின் அமைப்பை, வசதிகளை கண்காணிப்பது செளகரியமாய் இருக்கும்.”

“சரி. அப்படியானால் இந்த அறையை...”

“இதுவும் இருக்கட்டும், நீ அங்கே அறை பதிவு செய்துவிட்டு வந்து சொல். அதுவரை... மம்தாவின் புது போன் நம்பர் தருகிறேன் என்றாயே, எங்கே?”

“பகலிலா?”

“திரைகளை இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு, விளக்குகளை அணைத்துவிட்டால், எங்கே சூரியன்?” என்று கண்ணடித்தான் ஸ்டீபன்.

துப்பாக்கி இல்லாமல் சுதந்திரம் வாங்கித் தந்த, சட்டையில்லாத மனிதர் பிறந்த மாதத்தில் சூனியர் பொழியும் கடற்கரை நகரமாம், இந்தி சினிமாவின் கனவுக் களஞ்சியமாம், ஹர்ஷத் மேத்தா, மேமன் சகோதரர்கள் போன்ற நாட்டுக்காக ‘உழைக்கும்’ பிறவிகளின் இருப்பிடமாம் மும்பாயில்...

ஒன்பது மாடிக் கட்டிடமான மகா உல்லாஷில் திரைப்பட விழாவுக்காக வருகை தந்திருக்கும் வெளிநாட்டு முக்கியப் பிரமுகர்களுக்கு ஒரு ஹாலில் பிரமாதமான விருந்து தரப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஹோட்டலைச் சுற்றிலும் பலத்த காவல். இயந்திரத் துப்பாக்கிகள். உலோகக் கண்டுபிடிப்புக் கருவிகள். மோப்ப நாய்கள்.

அந்த கறுப்பு மாருதி அதே தெருவில் சற்றுத் தள்ளிச் சென்று நின்றது. என்ஜின் அணைந்தது. அந்த இடம் இருட்டுத் தீவாய் இருந்தது. அந்தக் காரிலிருந்து இறங்கி நின்றான் ஸ்டீபன்.

ஸ்டீபன் இப்போது லண்டன் ஆசாமி போல இருந்தான். சூட், கோட். தலை, புருவங்களில் தங்க முடி. பைப், கையுறை.

தன் வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

அடுத்த விநாடி எதிர்த் திசையிலிருந்து ஒரு ஏர்கண்டிஷனட் காண்ட்டெஸா வந்து நின்றது. அரசாங்கத்தின் சுற்றுலாத் துறைக்குச் சொந்தமான கார் என்பது இன்ஷியல்ஸ் மற்றும் எம்ப்ளத்தில் தெரிந்தது. காரின் முன் கண்ணாடியில் திரைப்பட விழா கமிட்டி தந்த கார் பாஸ் ஸ்டிக்கர் ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

கார் அவனருகில் வந்து நின்றது. ஏறிக் கொண்டான். பின் சீட்டில் இரண்டு சூட்கேஸ்கள். அவற்றில் விமான சர்வீஸின் டேகுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

காரை ஒட்டினவன் சபாநாயகம். தற்போது வேறு அடையாளங்களில், மார்பில் திரைப்பட விழாவின் வரவேற்பு கமிட்டி உறுப்பினர் என்பதற்கான பேட்சைக் குத்தியிருந்தான்.

கார் இயல்பாக ஹோட்டல் உல்லாஷின் முன்கேட் வழியாக நுழைய வந்து, அங்கே அமைக்கப்பட்டிருந்த தற்காலிகத் தடுப்பு முன் நின்றது.

இரண்டு போலஸ் ஆபீசர்கள் காரைப் பார்த்துவிட்டு அருகில் வந்தார்கள். டார்ச் அடித்து முதலில் சபாவின் பேட்ச் பார்த்தார்கள். பிறகு பின்புறம் அமர்ந்திருந்த ஸ்டீப்பனைப் பார்த்தார்கள்.

“வெல்கம் டு அவர் சிடி சார். யுவர் பாஸ்போர்ட் ப்ளீஸ்...”

ஸ்டீப்பன் தயாராக எடுத்துக் கொடுத்தான். புரட்டி அதில் உள்ள முகத்தையும் அவன் முகத்தையும் பார்த்துவிட்டு திருப்பிக் கொடுத்தார்.

“தேங்க்யூ சார்.”

தடுப்பு உயர்த்தப்பட்டது. கார் உள்ளே நுழைய அனுமதிக்கப்பட்டது. கார் அண்டர்கிரவுண்டில் கொண்டு போய் நிறுத்தப்பட்டபோது ஸ்டீப்பன், சபாநாயகம் இருவருமே வேறு அடையாளங்களுக்கு மாறியிருந்தார்கள்.

காரைப் பூட்டிவிட்டு இறங்கிய இருவரும் பார்க்கிங் பகுதியை விட்டு வெளியே வந்ததும், ஹோட்டலின் முக்கிய வாசலை அடைந்து சல்லூட் அடித்த மகாராஜாவை கவனிக்காமல் உள்ளே ரிசப்ஷனில் போடப்பட்டிருந்த ஸோபாக்களில் யாருக்காகவோ காத்திருப்பதுபோல அமர்ந்து கொண்டார்கள். சிகரெட் பிடித்தார்கள்.

கண்ணாடிக் கதவுகளுக்கு அந்தப் பக்கம் போர்ட்டிகோவில் வந்து நிற்கிற கார்களிலேயே அவர்களின் கவனம் இருந்தது.

“ஸ்டீப்பன், அந்த இடம் யாரின் கவனமும் இல்லாத இருட்டான திருப்பம் என்றாலும், ஆளில்லாமல் நிற்கிற நமது மாருதி காரை யாராவது சந்தேகப்படலாம். நாம் சீக்கிரம் போயாக வேண்டும்.” என்றான் சபாநாயகம் சன்னக் குரலில்.

“அவநம்பிக்கையோடும், டென்ஷனோடும் பேசுபவர்களைப் பார்த்தால் எனக்குப் பற்றிக் கொண்டு வரும். பேசாமல் இரு. இதுவரை என் திட்டத்தில் ஏதாவது தோல்வியைத் தழுவி யிருக்கிறதா? ஒரு பிரைவேட் டாக்ஸி வந்து நிற்கிற வரை கொஞ்சம் பொறுமையாகக் காத்திரு.” என்றான் ஸ்டீப்பன்.

பத்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு 'T' போட்ட ஒரு வெள்ளை அம்பாஸிடர் வந்து ஒரு குஜராத்தி குடும்பத்தை இறக்கி விடுவதைக் கண்டதும், இரண்டு பேரும் எழுந்து கொண்டார்கள்.

வெளியே வந்து, “கொலாபாவில் ஒரு டிராப்! வருகிறாயா?” என்றார்கள்.

அவன் நான்கு மடங்கு அதிகமாகக் கேட்டான்.

“சரி” என்று பின் சீட்டில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

அம்பாஸிடர் வெளியேற அதே செக்போஸ்ட் தடுப்பருகில் காத்திருந்தது. வெளியே செல்கிற வண்டிகளை அத்தனை அக்கறை காட்டாமல் பார்த்தனுப்பிக் கொண்டிருந்த இரண்டு ஆபீசர்களில் ஒருவர் மட்டும் வந்து டிரைவரை ஒரு பார்வைபார்த்துவிட்டு, பின்புறம் பார்க்க...

இவர்கள் இருவரும் மகா சீரியஸாக, “ஞான் எந்து பறையம்? அவிட நம் பெண்குட்டி விவாகமாயி இருக்குனு” என்று பேசிக் கொண்டிருக்க...

“ட்ரிப் எங்கே?” என்றார் டிரைவரிடம்.

“கொலாபா சார்” என்றான் டிரைவர்.

ஆபீசர் கையசைத்துவிட்டார். கார் வெளியேறியது. சாலைக்கு வந்தது. அந்த கறுப்பு மாருதியைக் கடந்தது. அடுத்த தெருவைத் தொட்டபோது...

“டிரைவர், ஒரு நிமிடம் அந்த வைன் ஷாப் அருகில் நிறுத்து” என்றான் சபாநாயகம்.

நிறுத்தினான். இறங்கி வைன்ஷாப் வந்தார்கள். திரும்பிப் பார்க்க, காரை விட்டு இறங்காமல் டிரைவர் ஒரு சிகரெட் பற்ற வைக்க, வைன்ஷாப்பைத் தவிர்த்து வேகமாக இருட்டில் நடந்து அந்தத் தெருவை விட்டே விலகினார்கள்.

ஹோட்டல் இருக்கும் சாலையில் அவர்கள் நிறுத்தியிருந்த கறுப்பு மாருதிக்கு வந்து, கதவு திறந்து உள்ளே அமர்ந்து சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

“சபா, ஹோட்டலின் அண்டர்கிரவுண்டில் நாம் பார்க் செய்துவிட்டு வந்த காண்ட்டேஸா காருக்குள், அந்த குட்கேசிற்குள் கடமை செய்யத் தயாராய் இருக்கிறது வெடி குண்டு. ரிமோட் சிஸ்டத்தின் கண்ட்ரோல் இதோ நம் வசம். பொருத்தியுள்ள ஏரியலை உயர்த்த வேண்டியதுதான். பட்டனை அழுத்த வேண்டியதுதான். மகா உல்லாஷ் மகா உல்லாசமாக வெடித்துச் சிதறும். முகூர்த்த நேரம் சொல்!”

“எனக்குப் பதறுகிறது. உனக்கு எல்லாமே விளையாட்டாக இருக்கிறதா? சீக்கிரம் முடி. புறப்படலாம்.”

ஸ்டீப்பன் ஒரு பட்டனைத் தட்டியதும் காரின் டாப்பிலிருந்து ஒரு ஏரியல் நான்கடி உயரத்திற்கு உயர்ந்தது.

அந்த சமயம் பார்த்து மும்பாயின் டெபுடி கமிஷனர் ஹோட்டலில் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் சரியாக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க தன் காரில் வந்தவர் காரின் வெளிச்சத் தடவலில் அந்த கறுப்பு மாருதியின் மண்டையில் விரீரென்று முளைத்த ஏரியலைப் பார்த்துவிட்டார்.

அது என்னவென்றே புரியாமல் மீண்டும் பார்க்க நினைப்பதற்குள் கார் கடந்துவிட...

ஸ்டீப் மற்ஹொரு பட்டனை அழுத்த...

ஒன்பது மாடிக் கட்டிடமான மகா உல்லாஷ் பெரிய சத்தத்துடன் வெடித்துச் சிதறியது.

டெபுடி கமிஷனரின் கார் தூரத்திலேயே பிரேக் அடித்து நிற்க... அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோன அவர் திரும்பிப் பார்க்க...

தூரத்தில் அந்த மாருதி புறப்பட்டது.

“அதோ அந்தக் காரை மடக்கிப் பிடி!” என்று கத்தினார். தன் ரிவால்வரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார்.

டெபுடி கமிஷனரின் கார் சரட்டென்று திரும்பி தூரத்துக் காரை குறி வைத்து விரைந்தது. மூன்று விநாடியில் அந்த மாருதியை நெருங்கிவிட்டது.

டெபுடி கமிஷனர் மிகச் சரியாக குறி வைத்து மாருதியின் கார் டயரைச் சுட்டார்.

கார் தடுமாறி பாதை விலகி, கோணல் மாணலாகி நிற்க...

அதிலிருந்து ஸ்டீப்னும், சபாநாயகமும் விபரீதம் உணர்ந்து குதித்து ஓடத் துவங்க...

இரண்டு பேரும் அடுத்தடுத்துத் தங்கள் முழங்கால்களில் சுடப்பட்டுக் கவிழ்ந்தார்கள்.

டெலிபிரிண்டர்கள் செய்திகளை அடித்துத் துப்பின.

மும்பாயில் பயங்கரம்!

அரசுக்குச் சொந்தமான மகா உல்லாஷ் ஹோட்டல் வெடித்துச் சிதறியது! வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த அதி முக்கிய புள்ளிகள் உள்பட மொத்தம் இரண்டாயிரத்து எழுநூற்று நூற்பது பேர்

இறந்தார்கள்!

பதினான்கு தியணைப்பு என்ஜின்கள் போராடி தீயை அணைத்தன.

இடிபாடுகளில் சிக்கின பிணங்களை எடுப்பதற்கு இராணுவம் முழு அளவில் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

இந்த பிரமாண்டமான சதியில் ஈடுபட்ட ஸ்டீப், சபாநாயகம் ஆகிய இரண்டு பேரையும் டெபுடி கமிஷனர் பிரகாஷ் சேத்தி விரட்டிச் சென்று, கால்களில் சுட்டு மடக்கினார்.

ஸ்டீப் பல வருடங்களாக தேடப்பட்டு வரும் பயங்கரவாதி. அவன்மேல் நூற்றுப் பதினாலு வழக்குகள் உள்ளன.

அவர்கள் இருவரையும் சிபிஐ பொறுப்பேற்று ரகசியமாக அடைத்து வைத்து தீவிரமாக விசாரித்து வருகிறார்கள்.

இந்தப் பயங்கர குண்டு வெடிப்புக்குப் பின்னணியில் பலமான சக்தி இருக்க வேண்டும் என்று டி.ஜி.பி தெரிவித்தார். அந்த சக்தி யார் என்று விசாரணைகளில் தெரிந்து சுட்டாயம் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்றும் தெரிவித்தார்.

ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு...

வொர்லி பகுதியில் கோட்டைபோல இருக்கும் அந்த மகா பங்களாவில் போன் ஒலிக்கிறது. எடுக்கப்படுகிறது.

“நான் ப்ரொட்ட்யூசர் குலாம் பாபுஜி பேசுகிறேன். ஆஷா சச்சின் பம்பாய் திரும்பிவிட்டாரா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“எப்போது வருகிறார் என்று ப்ரோக்ராம் சொல்ல முடியுமா? அவருக்காக என் படத்தில் க்ளைமாக்ஸ் காத்திருக்கிறது என்பது தெரியுமில்லையா?”

“மேடம் இன்றிரவு பாங்காக்கில் புறப்படுகிறார்கள். நாளை அதிகாலை விமானம் பம்பாய் வந்து சேர்கிறது. கார் அனுப்பச் சொல்லியுள்ளார்கள்.”

“நல்லதாகப் போயிற்று. ஆஷாவுக்குப் பரிசளிப்பதற்காக ஒரு ஏ.சி ஹோண்டா கார் இறக்கும்தி செய்து என் கேரேஜில் தூங்குகிறது. அதை ஏர்போர்ட் எடுத்துச் சென்று கொடுத்து அசத்தலாய்

வரவேற்கிற பொறுப்பு என்னுடையது. நீங்கள் தனியாக கார் எதுவும் அனுப்பி வைக்க வேண்டாம். நானேப் போய் வரவேற்று அழைத்து வருகிறேன்.”

“சரி.”

“எந்த விமானத்தில் வருகிறார்?”

“கேத்தாய் பஸிபிக் ஏர்வேஸ்.”

“அரைவல் டைம் ப்ளீஸ்...”

“அதிகாலை ஐந்து பதினைந்து”

“விடுங்கள். நாளை காலையில் சாந்தாகுரூஸ் சுற்றிலும் உள்ளவர்களுக்கு என் வரவேற்பு வேட்டு முழக்கங்கள் தான் சுப்ரபாதம். தேங்க்ஸ் ஃபார் யுவர் இன்ஃபர்மேஷன் கேத்தரின்.”

“வெல்கம் சார்.”

குலாம் பாபுஜியை உங்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றால் உங்களுக்கு நாட்டு நடப்பு சுத்தமாகத் தெரியாதென்று அர்த்தம். நம் நாட்டின் பெயர் கேட்டால், எச்சில் விழுங்கி முழிப்பவர் என்று அர்த்தம். குறிப்பாக சினிமா உலகம் பற்றி சரியான ஞான சூன்யம் என்று அர்த்தம்.

குலாம் பாபுஜிக்கு ஏழு படக் கம்பெனிகள் உள்ளன. சொந்தமாக இரண்டு ஸ்டுடியோக்கள். இதுவரை முப்பத்தி இரண்டு படங்கள் தயாரித்திருக்கிறார். அதில் இருபத்தி ஆறு படங்கள் சூப்பர் டூப்பர் ஹிட்ஸ். மீதி ஆறு படங்கள் சூப்பர் ஹிட்ஸ்.

குலாம் பாபுஜியின் பேட்டி இல்லாமல் பத்திரிகை நடத்த முடியாது. ஸாட்டிலைட் டி.வி.க்காரர்கள் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் பிள்ளையார் சுழிபோல முதலில் அவரைத்தான் பேட்டி காண்கிறார்கள்.

அப்படிப்பட்ட குலாம் பாபுஜி குழைகிறார் என்றால்...

ஆஷா சச்சினின் பிரபல்யத்தை கணக்குத் தெரிந்தவர்கள் ஐம்பத்தி எட்டு மடங்குகள் பெருக்கிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

நான்கே வருடங்களில் இந்தியில் நம்பர் ஒன் ஸ்தானம். வெளி வந்திருக்கும் படங்கள் 9. கையிருப்பு 16.

“மேடம், கால்ஷீட் ப்ளீஸ்...”

“இரண்டாயிரத்தி இருபதில் தரட்டுமா?”

ஆஷா சச்சின் உபயோகித்த பிரா என்று சொல்லி ஏலம் விட்டுப் பாருங்கள். பதினேழு லட்சத்தைத் தாண்டவில்லை என்றால், திருப்பதி தேவஸ்தானத்தை உங்கள் பெயருக்கு எழுதித் தந்துவிடுகிறேன்.

★ ★ ★ ★ ★

அந்த மகாராஷ்டிரா மாநில அமைச்சர் ரவீந்திர சக்ஸேனா வீட்டு வாசலில் அவரது தொகுதியில் இருந்து லாரியில் வந்த எழுபது பேர்களும் கைகளில் கட்சிக் கொடிகளைத் தாங்கி அமைச்சர் பெயர் சொல்லி ‘வாழ்க’ கோஷங்களை அடித் தொண்டையிலிருந்து எழுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அமைச்சரின் செகரெட்டரி மறுபடி அவர்களிடம் ஓடி வந்தான்.

“ஏன் இப்படி ஆர்ப்பாட்டம் செய்கிறீர்கள்?”

“நாங்கள் அமைச்சரைப் பார்த்தேயாக வேண்டும். மனு கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அவரிடம் நேரடியாகக் கொடுக்க வேண்டும்.”

“அவர்தான் ஊரில் இல்லை என்று சொல்கிறேனே...”

“நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்கள்.”

“அட! அவர் நம் நாட்டிலேயே இல்லை. தாய்லாந்து நாட்டில் நடந்த ஒரு கலாச்சார விழாவில் கலந்து கொள்ள அவரும் மற்றும் மூன்று அமைச்சர்களும் சென்றிருக்கிறார்கள். மனுவை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள்.”

“முடியாது. அமைச்சர் எப்போது மும்பாய் திரும்புகிறார்?”

“நாளைக்கு.”

“நாளைக்கு எத்தனை மணிக்கு?”

“நாளை காலை விமானத்தில் வந்து சேர்கிறார். வீட்டிற்கு வந்து சேர ஆறரை மணியாகிவிடும்.”

“அவ்வளவுதானே?” என்ற அந்த தலைமை ஆள் திரும்பி தன் கூட்டத்தைப் பார்த்து, “எல்லோரும் கத்தாமல் அப்படியே அமைதியாக உட்காருங்கள். நாளைக்குக் காலையில் அமைச்சரைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் இந்த இடத்தை விட்டு நகரப் போகிறோம்” என்றான்.

உடனே எல்லோரும் அப்படியப்படியே அந்த பங்களாவின் புல் வெளியில் அமர்ந்துவிட்டார்கள்.

“இதென்ன பிடிவாதம்? நீங்கள் ஏதாவது சத்திரத்திற்கு அல்லது கட்சி அலுவலகக் கட்டிடத்திற்குச் சென்று தங்கிவிட்டு நாளைக்குக் காலையில் வாருங்கள்” கெஞ்சினான் செகரெட்டரி.

“முடியாது. அமைச்சரைப் பார்க்காமல் இங்கிருந்து போவதாக இல்லை.”

“நான் போலீசை வரவழைக்க வேண்டிவரும்.”

“நீங்கள் இராணுவத்தையே வரவழைத்தாலும் சரி!”

செகரெட்டரி எரிச்சலோடு வீட்டுக்குள் வந்து ஐ.எஸ்.டி.யில் பாங்காக்கில் இருக்கும் சக்ஸேனாவைப் பிடித்தான். நிலவரம் சொன்னான்.

“உன்னை யார் கடுமையாக நடந்து கொள்ளச் சொன்னது? என் தொகுதி மக்கள்தானே? இருக்கட்டுமே! எலெக்ஷன் வேறு வருகிறது. எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று புரிய வேண்டாம்?” என்று சீறினார் அமைச்சர்.

இதை எதிர்பார்க்காத செகரெட்டரி, “இப்போது நான் என்ன செய்யட்டும் சார்?”

“ஷேமியானாவுக்கு ஆர்டர் செய். பந்தலமைத்து ஜமுக்காளம் விரிக்கச் சொல். அவர்களுக்கு குடி தண்ணீர், ஜிஸ் கொடு. மூன்று வேளையும் உணவுப் பொட்டலங்கள் வழங்க ஏற்பாடு செய். நாளை காலை விமான நிலையத்திலிருந்து வந்ததும் முதல் காரியமாக அவர்களைச் சந்திக்கிறேன். புரிந்ததா?”

“யெஸ் சார்.”

“எதற்கும் நான்கு போலீஸ் காண்ஸ்டபிள்களை பாதுகாப்புக்கு வரவழைத்து நிறுத்திக் கொள். நாளை சந்திக்கலாம்.”

“யெஸ் சார்” என்று அசடுவழிய போனை வைத்த செகரெட்டரி பெருமூச்சுவிட்டான்.

★ ★ ★ ★ ★

அந்த மிகப்பெரிய ஸ்டீல் இண்டஸ்ட்ரியின் நிர்வாக அலுவலகத்திற்கு வந்த அந்த பத்திரிகை இளைஞன் அதன் பி.ஆர்.ஓ.வை சந்தித்தான்.

“ஐ”ம் யஷ்பால் ஃபர்ம் கேபிடல் மார்க்கெட்.”

“வாட் கேன் வி டீ ஃபார் யூ சார்?”

“உங்கள் நிறுவனத்தின் மேனேஜிங் டைரக்டர் ரமேஷ் திவாரி அவர்களுடன் எனக்கு ஒரு விரிவான, தனிப்பட்ட, சிறப்பான பேட்டி தேவைப்படுகிறது. அவருடைய நிர்வாகத் திறன் காரணமாக கடந்த இரண்டு வருடங்களில் உங்கள் குழுப் கம்பெனிகள் அத்தனையும் அபார வளர்ச்சி பெற்று சாதனை இலக்கைத் தாண்டி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் உங்கள் நிறுவனம் பற்றி கவர்ஸ்டோரி எழுதத் திட்டமிட்டுள்ளோம்.” என்றான் யஷ்பால்.

“மிகுந்த மகிழ்ச்சி. இது எங்கள் நிறுவனத்திற்குத் தரப்படுகிற மகத்தான கௌரவம்.”

“யுவர் கம்பெனி டிசர்வ்ஸ் இட் சார்.”

“தேங்க்யூ.”

“எனக்கு மிஸ்டர் திவாரியிடம் எப்போது நேரம் கிடைக்கும் என்று கேட்டுச் சொல்ல முடியுமா?”

“ஷ்யூர். ஒரு புதிய ஒப்பந்தம் கையெழுத்திட தாய்லாந்து சென்றிருக்கும் அவர் நாளை திரும்புகிறார். வந்ததும் உங்கள் விஷயமாகப் பேசுகிறேன்.”

“நான் மறுபடி வரட்டுமா? இல்லை போன் செய்யட்டுமா?”

“உங்கள் காட்டு என்னிடம் கொடுத்துள்ளீர்களே... நானே போன் செய்கிறேன். உங்களுக்காக இரண்டு மணி நேரம் ஒதுக்கச் சொல்கிறேன். போதுமல்லவா?”

“போதும். மிகவும் நன்றி.”

யஷ்பால் கை குலுக்கி எழுந்து கொண்டான்.

பிரபல நடிகை ஆஷா சச்சின், பிரபல தொழிலதிபர் ரமேஷ் திவாரி, மகாராஷ்டிரா அமைச்சர்கள் ரவீந்திர சக்ஸேனா மற்றும் மூன்று அமைச்சர்கள் மற்றும் முன்னாற்று பதினேழு பயணிகளும், ஃபளைட் கேப்டன், சீனியர் ஃபர்ஸ்ட் ஆபீஸர், சீனியர் ஃபிளைட் என்ஜினியர், ஆகிய ஃபிளைட் டெக் ஆபீஸர்களையும், ஆறு ஏர்ஹோஸ்டஸ்களையும் சுமந்து கொண்டு பேங்காக்கின் ரன்வேயில் ஓடி டேக்-ஆப் ஆகி மும்பையை

நோக்கிப் பறக்கத் துவங்கியது கேதாய் பசிபிக் ஏர்வேசுக்குச் சொந்தமான போயிங் குப்பர் 747 விமானம்.

நள்ளிரவென்பதால் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்றவர்கள் தங்கள் இருக்கையில் சுகமாக சாய்ந்து உறங்கத் துவங்கியிருந்தார்கள்.

மேகங்கள் இல்லாத தெளிவான வானத்தில் நட்சத்திரங்கள் மின்னின.

தன் இருக்கையில் தன் புத்தகத்திற்கு மட்டும் சிறிய வட்ட வெளிச்சம் அமைத்துக் கொண்டு அந்த ஆங்கில நாவலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஆஷா சச்சின்.

அமைச்சர்கள் வாய் பிளந்து உறங்கினார்கள்.

ரமேஷ் திவாரி டிஜிட்டல் டைரியில் ஏதோ சில விபரங்களைப் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஸ்மோக்கர்ஸ் பகுதியில் மூன்று இருக்கைகளில் அமர்ந்திருந்த இலியாஸ் மற்றும் சுஜித் மற்றும் மல்லையா மூவருமே சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மூவரும் தங்கள் கைகளில் பெயருக்கு புத்தகங்கள் வைத் திருந்தார்கள். ஆனால், மூவரின் கவனமும் அதில் இல்லை.

* * * * *

விமானத்தில் பெண் குரல் அறிவிப்பில் கொஞ்சியது.

“எங்கள் பெருமைக்குரிய பயண நண்பர்களே, இந்த விமானத்தின் இனிய பயணம் முடிவடைய இருக்கிறது. நாம் மும்பாய் நகரத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் இருபது நிமிடங்களில் மும்பாயில் இறங்குகிறோம். இந்தப் பயணத்தை நீங்கள் வெகுவாக ரசித்திருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறோம். இந்தப் புதிய தினம் உங்களுக்கு ஒரு சிறந்த தினமாக அமைய கேதாய் பசிபிக் தன் நல்வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. எதிர் காலத்திலும் உங்கள் பயணத் தேவைகளுக்கு சேவை செய்யக் காத்திருக்கிறோம். ஆதரவிற்கு நன்றி.”

அறிவிப்பு முடிந்ததும் இலியாஸ் கண் ஜாடை காட்டினான்.

சுஜித் எழுந்து டாய்லெட் அறைக்குச் சென்றான். திட்டப்படி கையில் ஒரு காகிதத்துடன் பதட்டமாக வெளியே வந்தான். குறுக்கிட்ட ஒரு ஹோஸ்டைஸ் நிறுத்தி பரபரப்பாக, “மேடம், இதைப் பார்த்தீர்களா? இதை டாய்லெட் அறையில் கண்டெடுத்தேன்.

எனக்கு பயமாக இருக்கிறது” என்று அந்தக் காகிதத்தைக் காட்டி மூச்சிரைத்தான்.

அதில் வெறும் கோடுகளும், வளைவுகளும் சின்ன சித்திரங்களுமாக இருந்தன.

“இதில் என்ன இருக்கிறது? புரியவில்லையே?”

“இது பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தினர் உபயோகிக்கும் சங்கேத மொழி. கோடு வர்ட்ஸ்! ஒரு அபாயகரமான சதியைப் பற்றி இதில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு இந்தச் சங்கேத மொழியில் நல்ல பரிச்சயம் உண்டு.”

“இதில் என்ன எழுதப்பட்டிருக்கிறது?”

“ஒரு பெரிய சதி! இந்த விமானம் சம்பந்தப்பட்டது. உடனே நான் பைலட்டைச் சந்தித்து இதைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். என்னை காக்கப்பட்டில் இருக்கும் ஃபிளைட் கேப்டனிடம் மிக உடனே அழைத்துச் செல்லுங்கள்.” என்றான் சுஜித்.

அவள் மிகச் சலபமாக நம்பினாள்.

“கம் வித் மி” என்றாள். நடந்தான். தொடர்ந்தான். அவள் இண்டர் காமில் எமெர்ஜென்ஸி என்று குறிப்பிட்டதுமே உடனே காக்கப்பட்டின் கதவைத் திறந்துவிட்டார்கள்.

விமானத்தை ஆட்டோ கண்ட்ரோலில் இயங்கச் செய்துவிட்டு கேப்டன் திரும்பினார். “என்ன?” என்றார்.

பல வகையான பேனல்கள் கொண்ட டெக்கில் அவர் அருகில் என்ஜீனியரும், சீனியர் ஆபீசரும் இருந்தார்கள்.

“இதைப் பாருங்கள்” என்றான் சுஜித்.

கேப்டன் வாங்கிப் பார்த்து புரியாமல் நிமிர்ந்து அதிர்ந்தார்.

இப்போது சுஜித் கையில் ரிவால்வர் இருந்தது.

“ஹேய்... வாட் ஈஸ் திஸ்?”

“புரியவில்லை? இந்த விமானத்தை எங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வரப்போகிறோம். நாங்கள் என்றால்? நாங்கள் மூன்று பேர். இந்த விமானத்தை பல்பொடி மாதிரி தூள் செய்து விடுமளவுக்கு ஆர்.டி.எக்ஸ் வகை டைனமைட்ஸ் கையோடு கொண்டு வந்திருக்கிறோம். பயணிகள் பகுதியில் அவற்றோடு தயாராக இருக்கிறார்கள் என் இரண்டு நண்பர்கள். இன்னும் பதினைந்து வினாடிகளுக்குள் நான் பயணிகளுடன் பேசவில்லை என்றால் அவர்கள்

செயல்படுவார்கள். எங்களை மடக்க முயற்சிப்பதைவிட அத்தனை பேரின் உயிர்களையும், இந்த விமானத்தையும் காப்பாற்றுவதில் தான் ஆர்வம் காட்டுவீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்." என்றான் கஜித்.

மூன்று பேருக்கும் உத்தரவுகளுக்குக் கட்டுப்படுவது தவிர வேறு வழி எதுவும் இல்லை.

மைக் அவனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

அதில் அவன் பேசத் துவங்கினான்.

"எங்கள் பெருமைக்குரிய பயண நண்பர்களே, இப்போது பேசுவது விமானத்தின் கேப்டன் அல்ல. கேப்டன் அறையிலிருந்து உங்களில் ஒருவன் பேசுகிறேன். என் பெயர் கஜித். உங்கள் மத்தியில் உள்ள எனது இரண்டு நண்பர்களை இப்போது அறிமுகப்படுத்துகிறேன். ஒருவர் இலியாஸ். ஒருவர் மல்லையா."

பயணிகள் பகுதியில் அவர்கள் இருவரும் எழுந்து தங்கள் கைத்துப்பாக்கிகளுடன் பொதுவாக அனைவருக்கும் வணக்கம் வைத்தார்கள்.

பயணிகளில் தூக்கக் கலக்கமாய் இருந்தவர்கள் அனைவரும் சுறுசுறுப்பாக அதிர்ச்சியடைந்தார்கள்.

"அவர்களிடம் துப்பாக்கிகள் மட்டுமில்லை. நல்ல விதமாக வெடிக்கும் சக்தி வாய்ந்த வெடிகுண்டுகளும் இருக்கின்றன. எங்கள் உயிரைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. எங்களுக்கு இலட்சியம்தான் முக்கியம். மும்பாய் விமான நிலையத்தில் தரையிறங்கியதும் எங்கள் கோரிக்கைகளை மாநில காவல்துறை உயரதிகாரி மூலமாக நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்புகிறோம். எங்கள் கோரிக்கைகள் சுமுகமாக நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டால் நீங்கள் அத்தனைப் பேரும் எந்த அசௌகரியமும் இல்லாமல் விடுவிக்கப்படுவீர்கள். அதுவரை எங்களுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டாமல் ஒத்துழைப்புக் காட்ட வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. எங்களின் திட்டத்தை முறியடிக்கவோ, எங்களை மடக்கவோ யாரும் ஹீரோத்தனமாக அமெச்சூர் முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டாம். இந்த விநாடி முதல் எங்களின் உத்தரவுகளுக்கு அப்படியே கீழ்ப்படிய வேண்டும். மறுப்பவர்கள் ஈவு, இரக்கம் பார்க்காமல் சுடப்படுவார்கள். இந்த நிமிடம் முதல் விமானத்தில் பின் ட்ராப் சைலன்ஸ் இருக்க வேண்டும். பயணிகள் யாரும் எதுவும் பேசக்கூடாது. தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வதோ, சைகை காட்டுவதோ கூடாது. இந்த விமானத்தில் சில வி.ஐ.பி.களும் வருகிறார்கள் என்பதை அறிவோம். இந்த உத்தரவுகள்

அவர்களுக்கும் சேர்த்துதான். யாரும் விதி விலக்கல்ல. உங்களுக்கான குறிப்புகளை இப்போது இலியாஸ் கொடுப்பார்." என்று பேசி முடித்தான் கஜித்.

கேப்டனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"பயணிகளை என் நண்பர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள். உங்களையும், இந்த விமானத்தையும் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நண்பரே, இப்போது நீங்கள் மும்பாய் விமான நிலைய கண்ட்ரோல் டவரைத் தொடர்பு கொள்ளலாம்."

"தொடர்பு கொண்டு?" வெறுப்போடு கேட்டார் கேப்டன்.

"விமானம் இறங்க அனுமதி கேளுங்கள். விமானம் எங்கள் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதைத் தெரியப்படுத்துங்கள். எங்கள் மூவரின் பெயர்களையும் தாராளமாகச் சொல்லலாம். சர்வதேச அளவில் புகழ்மிக்க பயங்கரவாதிகள்தான் நாங்கள்."

காதுகளில் ஹெட்ஃபோன் மாட்டி கேப்டன் மும்பாய் கண்ட்ரோல் டவரை அழைத்தார்.

"திஸ் ஈஸ் கேப்டன் மல்ஹோத்ரா ஃபர்ம போயிங் செவன் ஃபோர் செவன் ஆஃப் கேத்தாய் பசிபிக் ஃபர்ம பாங்காக். டாப் மோஸ்ட் கிரைசிஸ் ஹியர்..." என்று பேசத் துவங்கினார்.

டி.ஜி.பி. ஜலால் தனது வீட்டுக்குள்ளேயே அமைத்திருக்கும் ஜிம்மில் ட்விஸ்ட்டர் மேல் நின்று இடமும், வலமுமாக உடலைத் திருப்பி இடுப்புக்கான பயிற்சியை செய்துக் கொண்டிருந்தார்.

தொலைபேசியின் ஹேண்ட் செட்டுடன் ஓடி வந்தார் உதவி யாளர். "சார், ஏர்போர்ட் சீஃப் பேசுகிறார். எம்ர்

ஜென்சியாம். உங்க ளிடம் பேச வேண்டுமாம்."

வாங்கி, "டி.ஜி.பி. ஜலால் ஹியர்" என்றார்.

"ஐம்'ம் மேத்தீவ். சி.சி.ஓ. ஆஃப் மும்பாய் ஏர்போர்ட். சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு லேண்ட் ஆகியுள்ள பேங்காக்கிலிருந்து வந்த விமானத்தை மூன்று பயங்கரவாதிகள் கைப்பற்றியுள்ளார்கள். விமானமும், விமானத்தில் உள்ள பயணிகள் அனைவரும் அவர்

களின் மரட்டல் முனையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் துப்பாக்கிகளும், வெடிகுண்டுகளும் இருக்கின்றன. அவர்கள் உங்களோடு பேச வேண்டுமாம்.”

“உடனே புறப்பட்டு வருகிறேன்.”

ஜலால் தனது அறைக்கு ஓட்டமாக வந்தார். கூடவே ஓடி வந்த உதவியாளரிடம் உடனடியாக யார் யாருக்கு தகவல் சொல்ல வேண்டும் என்று குறிப்புகள் சொன்னபடியே தன் உடைகளை அணிந்தார்.

மூன்றாவது நிமிடம் அவர் தன் காரில் இருந்தார். அவர் விமான நிலையத்தை அடையும்போது, அவர் கொடுத்த உத்தரவின்படி மூன்று தீயணைப்பு வண்டிகள், இரண்டு வேன்களில் ஆயுதம் தாங்கிய போலீஸ்காரர்கள், பாம் ஸ்குவாடின் வேன் என்று எல்லா வண்டிகளும் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக வந்து சேர்ந்தன.

இரண்டு ஐ.ஜி.க்கள் ஜீப்ப்களில் வந்து இறங்கினார்கள்.

விமான நிலையத்தின் கண்ட்ரோல் அறைக்கு விரைந்தார் டி.ஜி.பி. ஜலால். உயர் அதிகாரி மேத்தீவ் அவரை வரவேற்றார்.

கண்ணாடிச் சுவர் வழியாக தூரத்தில் பனியோடு ஒன்றிப்போய் அந்த விமானம் தெரிந்தது.

காட்டப்பட்ட நாற்காலியில் அமர்ந்து, ஹெட்போன் மாட்டிக் கொண்டு, மைக்கை ஆன் செய்து கொண்டார். அவர் அருகில் வந்து இரண்டு ஐ.ஜி.களும் நின்றார்கள்.

“கண்ட்ரோல் அறையிலிருந்து மகாராஷ்ட்ரா டி.ஜி.பி. ஜலால் பேசுகிறேன். போயிங் விமானத்தில் உள்ள பைலட், இதைக் கேட்கிறீர்களா?”

“அவரால் கேட்க முடியாது. இங்கே உள்ள க்ரூ, பயணிகள் அத்தனை பேரையும் இங்கே லேண்ட் ஆன அடுத்த நிமிடமே நாங்கள் மயக்க மருந்தை ஸ்பிரே செய்து மயக்கமடையச் செய்துள்ளோம். இன்னும் ஆறு மணி நேரத்திற்கு யாரும் சுயநினைவுக்கு வரமாட்டார்கள்.”

“பேசுவது யார்?”

“சுஜித். என்னோடு இருக்கும் மற்ற இரண்டு நண்பர்கள் மல்லையயா, இலியாஸ், மற்றும் சில நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் பெயர்கள் துப்பாக்கி, வெடிகுண்டு.”

“நீங்கள் சர்வதேச கிரிமினல்ஸ் அல்லவா?”

“பரவாயில்லையே. வெறும் பெயர்களைச் சொன்னதுமே எங்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டீர்களே... தெரியாமலா உங்களுக்கு டி.ஜி.பி பதவி தந்திருக்கிறார்கள்?”

“உன் பாராட்டு எனக்குத் தேவையில்லை. உயிர்களோடு விளையாட வேண்டாம். சரணடைந்து விடுவது நல்லது.”

“அது சரி. சரணடைவதற்காக யாராவது இவ்வளவு தூரம் மெனக்கெடுவார்களா?”

“சரி. உங்கள் நோக்கம் என்ன?”

“வழக்கம் போல சில கோரிக்கைகளை வைப்பதுதான்.”

“என்ன உங்கள் கோரிக்கை?”

“முதலமைச்சர் பதவி வேண்டும் என்பது போன்ற அபத்தங்கள் இல்லை. எங்கள் கோரிக்கைகள் சாதாரணமானவை. உங்கள் அரசாங்கத்தால் சுலபமாக நிறைவேற்ற முடிபவை.”

“பீடிகை வேண்டாம். கமான், லிஸ்ட் இட் அவுட்.”

இருதரப்பு உரையாடல்களையும் ஒரு மௌன நாடா சுழன்று பதிவு செய்தபடி ஸ்பீக்கர் போன் மூலம் அந்த அறையில் உள்ள அத்தனை பேரும் கேட்கும்படி ஒலிபரப்பு செய்து கொண்டிருந்தது.

“நம்பர் ஒன். எங்களுக்கு பத்து லட்சம் அமெரிக்கன் டாலர் வேண்டும். நம்பர் டூ. இந்த விமானத்தில் கெரஸின் முழு அளவில் நிரப்பப்பட வேண்டும். நம்பர் த்ரீ. பயங்கரவாதிகள் என்று அறிவித்து கைது செய்து விசாரணைக் கைதிகளாக நீங்கள் வைத்திருக்கும் எங்கள் இனிய நண்பர்கள் ஸ்டீபன் மற்றும் சபாவை விடுதலை செய்து இந்த விமானத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டும்.”

“நோ! இம்பாஸிபிள்! ஸ்டீபன் பல வருடங்களாகத் தேடிப் பட்டு வந்த பயங்கரவாதி. அவனால் ஒரு லட்சத்திற்கும் அதிகமானவர்கள் உயிர் இழந்திருக்கிறார்கள். அவனுக்கு கூலி கொடுத்து, உதவிகள் கொடுத்து மகா உல்லாஷ் ஹோட்டலைத் தகர்த்து இந்தியாவுக்கு சர்வதேச அளவில் கெட்ட பெயரை வாங்கித் தந்ததில் எந்த நாட்டின் பின்சக்தி இருக்கிறது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்.”

“என்ன டி.ஜி.பி. சார், உங்கள் பிரதமரே தைரியமாக நாட்டின் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறார். நீங்கள் ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? ஆனால், எங்களுக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. ஸ்டீபனுக்கு அந்தப்

பணியைக் கொடுத்தது பாகஸ்தான். அதற்கு உதவினது உங்கள் நாட்டிலேயே சில பிரமுகர்கள். அவர்கள் சும்மா உதவவில்லை. கட்டி, கட்டியாய் தங்கம் வாங்கிக் கொண்டுதான் உதவினார்கள்.”

“கூடிய சீக்கிரம் அவர்களைப் பிடித்துவிடுவோம். வலை விரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“நீங்கள் எவ்வளவு பெரிய வலையை விரித்தாலும் அவர்கள் சிக்கப் போவதில்லை. டி.ஜி.பி. சார், ஸ்டீபென் மீட்டு வரச் சொல்லி எங்களிடம் பொறுப்பு ஒப்படைத்ததே அந்தப் பிரமுகர்கள்தான் சார். இப்போது ஸ்டீபென்மையும், சபாவையும் எங்களிடம் ஒப்படைப்பதைத் தவிர உங்களுக்கு வேறுவழியில்லை.”

“அது நடக்காத காரியம்.”

“நடக்கும் சார்! நடக்க வேண்டும்! இந்த விமானத்தில் இப்போது முன்னூற்று இருபத்தி ஆறு உயிர்கள் உள்ளன - எங்களையும் சேர்த்து. எங்களை விட்டுவிடுங்கள். முன்னூற்று இருபத்தி மூன்று உயிர்களைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படப் போவதில்லையா? சரி. உங்களுக்கு நாங்கள் சொல்வதெல்லாம் சீரியஸான விஷயம் என்று புரிய வைக்க வேண்டும். அதனால் ஒரு சின்ன டெமான்ஸ்ட்ரேஷன். அங்கிருந்து எங்கள் விமானத்தின் வாசலையேப் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். ஐந்து நிமிட இடைவெளிக்குப் பிறகு மீண்டும் தொடர்பு கொள்கிறேன்.”

தொடர்பு அறுந்தது.

விடிந்து கொண்டிருந்தது. பனி விலகி, வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருந்தது. உத்தரவுக்குக் கட்டுப்படத் தயாராய் விமான நிலையத்தில் போலீஸ் பட்டாளம் தயார் நிலையில் இருந்தது. தாமதமாக வந்து சேர்ந்த ஆம்புலன்ஸ் நான்கு டாக்டர்களுடன் நின்றிருந்தது. தீயணைப்பு வண்டிகள்.

செய்தி அறிந்ததும் அவசர அவசரமாக வந்து சேர்ந்த பத்திரிகை போட்டோகிராஃபர்கள் ஜும் லென்ஸ் போட்டு விமானத்தைப் படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சாட்டிலைட் சானல்களின் வீடியோ கேமிராக்கள் அணி திரண்டு காட்சியை சுட்டுக் கொண்டிருந்தன.

பத்திரிகை நிருபர்களை காவல்துறை உயர் அதிகாரிகள் விமானத்தைப் பார்க்க முடிகிற தோதில் உள்ள ஒரு அறையில் உட்கார் வைத்தார்கள்.

“பயங்கரவாதிகளிடம் டி.ஜி.பி. பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். விரைவில் உங்களைச் சந்திப்பார், காத்திருங்கள்” என்று சொன்னார்கள்.

கண்ட்ரோல் அறையில் டி.ஜி.பி. ஜலால் தன் அருகில் இருந்த ஐ.ஜி. தீனனிடம், “அவன் எதற்காக ஐந்து நிமிடங்கள் அவகாசம் கேட்டான் என்பது புரியவில்லை. மூன்று நிமிடங்களாகிவிட்டன. விமானத்தின் வாசல் கதவை எதற்காகப் பார்க்கச் சொன்னான்? பேசன்ஜர்ஸ் லிஸ்ட் பார்த்தீர்களா தீனன்? எனி வி.ஐ.பீஸ்?” என்றார்.

“ஆறு வி.ஐ.பி.கள் சார். நான்கு அமைச்சர்கள், தொழிலதிபர் ரமேஷ் திவாரி மற்றும் நடிகை ஆஷா சச்சின்.”

“போச்சுடா!”

“வி.ஐ.பி.கள் யாருமில்லையென்றாலும் அத்தனை உயிர்களையும் சேதமில்லாமல் மீட்க வேண்டிய பொறுப்பு நமக்கு இருக்கிறது சார்” என்றார் மற்றொரு ஐ.ஜி. குருதேவ்.

“சர்ட்டன்லி. தலைமைச் செயலாளருக்கு தகவல் சொல்லி விட்டீர்களா?”

“அவர் மூலமாக சி.எம்.முக்கும் செய்தி போய்விட்டது.”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே விமானத்தின் வாசல் கதவு திறந்தது.

யூனிடோபார்மில் இருந்த ஏர்ஹோஸ்டஸ் பெண் ஒருத்தி அதன் விளிம்பில் தெரிந்தாள்.

பைனாக்குலர்ஸ் வழியாகப் பார்த்தபோது அவள் முகத்தில் பயமும், மிரட்சியும் தெரிந்தது. அவள் முதுகில் எதுவோ கட்டப் பட்டிருப்பதும் தெரிந்தது.

அவள் அந்த உயரத்திலிருந்து கீழே குதிக்க யத்தனித்தாள். தயங்கினாள். பின்னால் திரும்பிப் பார்த்துக் கெஞ்சினாள். அவளுக்குப் பின்னாலிருந்து வற்புறுத்தலாக உத்தரவுகளிடப் படுவது தெரிந்தது.

அவள் கண்களை மூடிக் கொண்டு விமானத்திலிருந்து கீழே குதித்து விழுந்து புரண்டாள். முழங்கால்களில் ரத்தம் தெரிந்தது.

தடுமாறி எழுந்து நொண்டியபடி விமான நிலையத்தின் கட்டிடத்தை நோக்கி ஓடி வரத் துவங்கினாள்.

அவள் அந்த விமானத்தை விட்டு இருபது, முப்பது விலகியதும்...

தீப்பிழம்புகளுடன் வெடித்துச் சிதறினாள்.

“ஓ மை காட்!” நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டாள் ஜலால்.

ஆம்புலன்சும், தீயணைப்பு வண்டியும், பாம் ஸ்குவாட் வேனும் துண்டுத் துண்டாகச் சிதறி எரிந்து கொண்டிருந்த அவளின் பாகங்களை அணுகினார்கள். கேமிராக்கள் கிளிக் கிளிக் கிளிக்கின. வீடியோக்கள் விரிநின.

மைக் ரிசீவர் உயிர்பெற்று சுஜித்தின் குரல் ஒலித்தது.

“ஹலோ டி.ஜி.பி. சார். எந்த ப்ராஜெக்டிலும் ஒரு முதல் பலி உண்டல்லவா? மனிதப் பட்டாசு வெடித்து யாரும் இதுவரைப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா? அதான் ஒரு ஷோ காட்டினோம்.”

“நான்சென்ஸ்! சுஜித், இது மகா கொடுமை!”

“உண்மைதான். பெயர் மரியம் பூஸோ. வயது பத்தொன்பது. தாய்லாந்தின் ஒரு அழகான பிரஜை. அநியாயமாக வெடித்துச் சிதறியது கொடுமைதான். தன் சாவின் மூலம் அவள் உணர்த்தியிருப்பது என்ன என்றுதான் இப்போது யோசிக்க வேண்டும். பாயிண்ட், பாயிண்ட்டாக யோசிக்கலாமா? 1. இவர்களிடம் வெடிகுண்டுகள் இருப்பது உண்மை. 2. இவர்கள் மனித உயிர்களை மதிக்கிற ரகமில்லை. 3. இவர்கள் தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேறாத பட்சத்தில் விமானத்தை ஒரு மகா சொக்கப்பனை கொளுத்தத் தயங்கமாட்டார்கள்.”

“ஸ்டாப் இட்! இதோ பார்! முதலில் இந்த ரத்த வெறியாட்டத்தை நிறுத்து. இந்தக் கொலை அநாவசியம். உங்கள் கோரிக்கைகளை நாங்கள் இன்னும் பரிசீலிக்கத் துவங்காத நிலையில் எதற்காக இந்தக் கொடூரம்?”

“கோரிக்கைகளை பரிசீலிக்கும்போது இந்தக் காட்சியை மனதில் வைத்துக் கொண்டு பேசுவீர்கள் அல்லவா? அதற்காகத்தான்.”

“உங்கள் மூன்றாவது கோரிக்கையை விடுத்து மற்ற இரண்டையும் மட்டும் நான் சி.எம்.மிடம் கலந்தாலோசிக்கிறேன்...”

“வெறுப்பேற்றாதீர்கள் டி.ஜி.பி. சார். இந்தப் ப்ராஜெக்ட்டின் முக்கிய நோக்கமே அவர்களிருவரையும் விடுதலை செய்து

அழைத்துச் செல்வதுதான். மற்றவை கொசுறு. காய்கறி வாங்கினால் கறிவேப்பிலை இலவசமாக எடுத்துக் கொள்வதைப் போன்றது. புரிகிறதா?”

“இதோப் பார். அதில் சட்டச் சிக்கல் உள்ளது. அரசியல் சிக்கல் உள்ளது. நான் எதையும் சிபாரிசு செய்ய இயலாது.”

“தெரியும். நீங்கள் முதல் அமைச்சரிடம் பேசுங்கள். அவர் நாட்டின் பிரதம மந்திரியிடம் வேண்டுமானாலும் பேசட்டும். எங்களுக்குத் தேவை பாசிடவான ரிசல்ட்.”

“சரி. பேசுகிறேன். எனக்கு அவகாசம் தேவை.”

“இருபத்தி நான்கு மணி நேரம் அவகாசம் தருகிறேன்.”

“போதுமா என்று தெரியவில்லை.”

“போதும். அதற்கு மேல் தர இயலாது.”

“முதல் கட்டமாக ஒன்று முடிவு செய்யலாம். விமானத்தில் இருக்கும் பயணிகளை எல்லாம் விட்டு விடுங்கள். க்ரூ மெம்பர்ஸ் மட்டும் பணயமாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பயணிகள் அப்பாவிகள்.”

“அந்த அப்பாவிகளில் சில முக்கிய புள்ளிகளும் இருக்கிறார்கள் சார். நான்கு அமைச்சர்கள், ஒரு தொழில் அதிபர், ஒரு நடிகை! ஒரு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை நான் தொடர்பு கொள்வேன். அவ்வப்போது நான் கேட்கிற சின்னச் சின்ன வசதிகளைச் செய்துத் தரவேண்டும். ஆயுதங்களுடன் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிற போலீஸ் காரர்கள் அத்தனை பேரையும் விலகிக் கொள்ளச் சொல்லுங்கள். ஆம்புலன்ஸ், ஃபயர் இன்ஜின்கள் போன்றவை இருக்கலாம். ஒரு மணி நேரத்திற்கு ஒருமுறை எனக்கு உங்கள் தரப்பின் டெவலப்மெண்ட்ஸ் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும்.”

“சரி. அட்லீஸ்ட் பயணிகளில் பெண்களை மட்டுமாவது முதலில் அனுப்பி விடுங்களேன். சிலருக்கு அதிர்ச்சியிலேயே பெரிய அளவில் பாதிப்புகள் ஏற்படலாம். அதனால்...”

“இந்த பேரத்தை விட்டு விடுகிறீர்களா? யாரை, எப்போது ரிலீஸ் செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும். அவகாச நேரத்தை வீணடிப்பதை விடுத்து, கோரிக்கைகளை, நிறைவேற்ற உங்கள் ஆலோசனைகளைத் துவங்குவது நல்லது. ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு பேசுகிறேன்.” என்றான் சுஜித்.

டி.ஜி.பி எழுந்து கொண்டார்.

“குருதேவ், நீங்கள் என்னோடு வாருங்கள். தீனன்! நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். பத்திரிகையாளர்களை நீங்கள் சந்தித்து ஐந்தே நிமிடங்கள் சுருக்கமாக நிலைமையை விவரித்துவிட்டு இங்கே வந்துவிடுங்கள். அவன் சின்னச் சின்னதாகக் கேட்கிற எந்த வசதிகளையும் செய்துக் கொடுத்து விடுங்கள். ஆயுதப் படையினரை விலக்கி விடுங்கள். அவர்களை மஃபடியில் வரச் சொல்லுங்கள். பத்திரிகையாளர்களிடம் உங்கள் கருத்தாகவோ, யூகமாகவோ எதையும் சொல்ல வேண்டாம். உண்மையை அப்படியேச் சொல்லுங்கள். வேண்டுமானால் நடந்த உரையாடல்களின் டேப்பைப் போட்டுக் காட்டுங்கள்.” என்று தன் காரை நோக்கி நடந்தபடி உத்தரவுகளிட்டார் டி.ஜி.பி. ஜலால்.

ஒரு மணி நேரத்தில் முதல் அமைச்சர் ஜே.ஜே.பண்டாரி தலைமையில் அவரது இல்லத்தில் அவசர கூட்டம் துவங்கியது.

முதல் அமைச்சர், தலைமைச் செயலாளர், டி.ஜி.பி., ஐ.ஜி., டி.ஜி.பி ஆஃப் சி.பி.ஐ., முப்படை தளபதிகள், மூன்று முக்கிய அமைச்சர்கள், மும்பாய் நகர கமிஷனர்.

டி.ஜி.பி ஸ்லைட் புரொஜெக்ட்டரில் விமானம், பணிப்பெண் சிதறல் ஆகியவற்றைப் போட்டுக் காட்டினார். வரவழைக்கப்பட்ட சுஜித், இலியாஸ், மல்லையாவின் புகைப்படங்களைப் போட்டுக் காட்டினார்.

பிறகு அவருக்கும் சுஜித்துக்கும் நடந்த உரையாடல்களை டேப்பில் போட்டுக் காட்டினார்.

அதன்பிறகு அவர்கள் விவாதிக்கத் துவங்கினார்கள்.

“முன்னுற்றுச் சொச்சம் உயிர்களை பலியிட முடியாது.”

“குறிப்பாக அமைச்சர்கள் வேறு இருக்கிறார்கள். கட்சித் தொண்டர்கள் ரேடியோ செய்தி கேட்டுவிட்டு கட்சி காரியாலயத்திற்கு போன் செய்யத் துவங்கிவிட்டார்கள்.”

“நான்கு அமைச்சர்களின் தொகுதிகளிலிருந்து தொண்டர்கள் புறப்பட்டு வந்து சட்டசபை கட்டிடத்தை முற்றுகையிட்டு

அவர்களைக் காப்பாற்றச் சொல்லிப் போராட்டம் நடத்துவார்கள்.”

“பஸ்களைக் கொளுத்தி ரகளை செய்யலாம்.”

“தொழிலதிபர் சார்பாக வர்த்தக சங்கங்கள் அணி திரளும்.”

“ஆஷா சச்சினுக்கு இந்தியா முழுக்க ரசிகர்கள். பட உலகம் முழுக்க துடித்துப் போகும்.”

“எந்த ஒரு உயிரையும், இனி இழக்கக் கூடாது.”

“அப்படியானால் அவர்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றத் தான் வேண்டும்.” என்றார் ஜலால்.

“வெரி ஷேம்!” என்றார் சி.பி.ஐ. பிரிவின் டி.ஜி.பி எட்வின்.

“வேறு வழி?”

“அவர்கள் கேட்கும் அமெரிக்க டாலரை ஏற்பாடு செய்துத் தரலாம். கெரசின் ஊற்றி விமானத்தோடு தப்பிச் செல்ல அனுமதிக்கலாம். ஆனால் பயங்கரவாதிகள் ஸ்டேபனையும், சபாவையும் விடுதலை செய்வது கூடவே கூடாது. அது ஒரு மோசமான முன்னுதாரணத்தை ஆரம்பித்து வைத்ததாகிவிடும்.”

“அவர்களின் முக்கிய நோக்கமே இருவரின் விடுதலைதான்.”

“அதற்காக?”

“முன்னுற்றுச் சொச்சம் உயிர்கள் முக்கியமில்லையா?”

“முக்கியம்தான். நம் மானமும், கௌரவமும் காப்பாற்றப்பட வேண்டியதும் முக்கியம். இது இப்போது ஒரு பயங்கரவாதிகும்பலுக்கும், ஒரு மாநில அரசுக்கும் நடக்கிற பிரச்சினை மட்டுமல்ல. பாகிஸ்தானுக்கும், இந்தியாவுக்கும் நடக்கும் பிரச்சினை. சுஜித் அவனே மகா உல்லாஷ் தகர்க்க உதவியது பாகிஸ்தான் என்றுக் குறிப்பிட்டிருக்கிறான். இவர்கள் இருவரையும் மீட்டு வர இப்படி விமானத்தைக் கைப்பற்றி மிரட்ட திட்டம் போட்டுக் கொடுத்ததும் பாகிஸ்தானின் உளவு ஸ்தாபனமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆகவே இது இப்போது நமது நாட்டின் கௌரவப் பிரச்சினை.” என்றார்.

“இப்போது என்ன செய்யலாம் என்பது உங்கள் யோசனை?” என்றார் சற்றே எரிச்சலுடன் முதல் அமைச்சர் ஜே.ஜே.பண்டாரி.

“எக்காரணம் கொண்டும் நம் வசமுள்ள இரண்டு பயங்கரவாதிகளையும் விடுவிப்பதில்லை என்று அடிப்படையான ஒரு தீர்மானத்திற்கு நாம் வர வேண்டும் சார்.”

“நமது நாட்டின், மாநிலத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவதோடு நம் பொறுப்பு தீர்ந்துவிட்டதா? அத்தனை உயிர்களைக் காப்பாற்றுவது யார் பொறுப்பு?”

“அதுவும் நமது பொறுப்புதான்.”

“எப்படிக் காப்பாற்றுவீர்கள்?”

“இந்தப் பிரச்சினையைச் சந்திக்க எனக்கு முழுக்க அதிகாரம் வழங்கினீர்கள் என்றால் சாதித்துக் காட்டுகிறேன்.”

“அதுதான் எப்படி என்றுக் கேட்கிறேன்.”

“எங்களிடம் அதிரடிப்படை உள்ளது சார். அதில் இந்த மாதிரி விபரீதமான சந்தர்ப்பங்களை திறமையாக சமாளித்து செயல்பட பயிற்சி அளிக்கப்பட்ட திறமையான எழுபது கமேண்டோக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு கலந்தாலோசித்து இரண்டு, மூன்று திட்டங்களை என்னால் தர முடியும்.”

“மன்னிக்க வேண்டும்” என்று குறுக்கிட்டார் ஒரு மூத்த அமைச்சர். “இந்த விவகாரத்தை சி.பி.ஐ. வசம் ஒப்படைப்பதில் எனக்கு சம்மதமில்லை. சேலையில் விழுந்த முள்ளை எடுக்கிற வேலை இது. இங்கே தேவை நிதானமும், பொறுமையும். இதில் அதிரடி நடவடிக்கை காட்டினால் நஷ்டப்படுபவர்கள் நாமாகத்தான் இருப்போம்.”

மற்றொரு அமைச்சர் இவரோடு சேர்ந்து ஜால்ரா தட்டத் துவங்கினார். “ஆமாம். எதிரியின் பலம் அறிந்து செயல்பட வேண்டிய விஷயம் இது. தன்னிடம் வெடிகுண்டுகள் இருப்பதையும், உயிரெடுக்கத் தயங்கமாட்டோம் என்பதையும் ஒரு விமானப் பணிப்பெண்ணை பரிதாபமாக சிதறடித்து எடுத்த எடுப்பிலேயே அவர்கள் நிரூபித்துவிட்டார்கள். அதிரடி நடவடிக்கை எடுத்தால் அவர்கள் சொல்லியிருப்பதுபோல மொத்த விமானத்தையும் அத்தனைப் பேர்களுடனும் சேர்த்து சிதறடிக்க அவர்கள் தயங்க மாட்டார்கள்.”

“அமைச்சர் சொல்வதில் அர்த்தமிருக்கிறது” என்றார் முதல் அமைச்சர்.

“அப்படியானால் நான் அர்த்தமில்லாமல் பேசுகிறேனா?” என்றுக் கோபப்பட்டார் எட்வின்.

“நீங்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசுகிறீர்கள்.”

“இல்லை. கடமை உணர்ச்சியோடு பேசுகிறேன். இதுபோன்ற

சந்தர்ப்பங்களை சமாளிப்பதற்காகத்தான் இந்த அதிரடிப்படையை வைத்திருக்கிறோம். மழை பெய்கிறது. வீட்டில் குடை இருக்கிறது. ஆனால் அதை உபயோகிக்கக் கூடாதென்பது என்ன நியாயம்?”

“குடையை வெளியே எடுத்துக் கொண்டு வந்தால் சாதா மழை அமில மழையாகிவிடும் என்று வருண பகவான் சொன்னால் கூட குடையை எடுப்பது நியாயமா?” என்றார் டி.ஜி.பி ஜலால்.

“இது ஜெயிக்கின்ற வாதமாய் இருக்கலாம். ஆனால் ஆக்கப் பூர்வமான வாதம் இல்லை. ஒரு போலீஸ் டி.ஜி.பியிடமிருந்து இப்படி வீரமில்லாத வார்த்தை வரக்கூடாது.”

“எங்கே, எந்தச் சூழ்நிலையில் வீரம் காட்ட வேண்டுமென்பதில்லையா? கண் எதிரே ஒரு அழகானப் பெண்ணை ஆயிரம் துண்டுகளாகச் சிதறடித்துவிட்டு மனிதப் பட்டாக என்று பேசுகிற பயங்கரவாதியிடம் வீரம் காட்டுவது விவேகமில்லை.”

“இருங்கள். உங்களுக்குள் சண்டை வேண்டாம்” என்றார் முதல் அமைச்சர், “மிஸ்டர் ஜலால்! உங்கள் கருத்து என்ன? பிரச்சினையை சி.பி.ஐ.யிடம் ஒப்படைக்கலாமா, வேண்டாமா?”

“வேண்டாம். அத்தனை வி.ஐ.பி.களையும் மற்ற உயிர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் நம் வசமுள்ள அந்த இரண்டு கைதிகளையும் விடுவித்துதான் ஆக வேண்டும். ஆனால் அதை இறுதிக் கட்டமாக வைத்துக் கொள்ளலாம். முதலிரண்டு கோரிக்கைகளை ஒவ்வொன்றாக நிரூபித்துவிட்டு பதிலுக்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பயணிகளை விடுவிக்கக் கோரலாம். இதற்கு நடுவில் விடுவிக்கப்பட்ட பயணிகளை விசாரித்து உள்ளே அவர்களின் தெளிவான நிலை புரிந்து கொள்ளலாம். கைதிகளை விடுவிக் காமலேயே அவர்களை வளைத்துப் பிடிக்க வாய்ப்பு தென்பட்டால் அப்போது தந்திரமாக செயல்படலாம். அதிலும் ரிஸ்க் எடுப்பது நல்லதில்லை.”

“நான் பாரதப் பிரதமருடன் பேசுகிறேன். நிலைமையைச் சொல்கிறேன். அரை மணி நேரத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் இங்கே கூடலாம்” என்றார் சி.எம்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ சி.எம்.சார்” என்றார் எட்வின்.

“சொல்லுங்கள்.”

“நமது கைதிகளையும் விடுவிக்காமல், எந்த உயிர்களையும் இழக்காமல் அவர்கள் மூவரையும் பிடிப்பதற்கு தந்திர வழியில்

திட்டங்கள் தயாரிக்க இயலுமா என்று எனது கமேண்டோக்களுடன் பேசிப் பார்க்க எனக்கு அனுமதி கொடுக்கின்றேன்.”

“ஒரு உத்தரவாதத்துடன் அப்படி ஒரு திட்டத்தை உங்களால் தர முடியுமா?”

“பதிலுக்கு நான் கேட்கிற கேள்விக்காக நீங்கள் ஆத்திரப் படக்கூடாது. அவர்கள் கோரிக்கைப்படி பணம் தருகிறீர்கள். கைதிகளையும் விடுவித்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறீர்கள். அதன்பிறகு தங்கள் வார்த்தைப்படி அத்தனைப் பேரையும் விடுவிப்பார்கள் என்று ஏதாவது உத்தரவாதம் இருக்கிறதா? அத்தனைப் பேரையும் தொடர்ந்து பணயக் கைதிகளாக வைத்துக் கொண்டு அவர்களோடு பறந்துவிட்டால்?”

ஜலால் எச்சில் விழுங்கினார்.

“அவர்களின் கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டால், மற்றவர்களை விடாமலிருக்க அவசியம் எதுவும் இல்லை.”

“ஒரு விமானப் பணிப்பெண்ணை திடீரென்று கோரமாகக் கொலை செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தீர்களா? ஹோட்டல் உல்லாஷில் இறந்து போனது இரண்டாயிரத்து எழுநூற்று நாற்பது பேர். அதிலும் ஏராளமான பல நாடுகளைச் சேர்ந்த வி.ஐ.பி.கள் இருந்தார்கள். கோரிக்கைகள் நிறைவேறியதும் விமானத்தை வேறு நாட்டுக்குக் கொண்டு சென்று அவர்கள் மட்டும் இறங்கிக் கொண்டு விமானத்தைப் பயணிகளோடு சிதறடிக்கமாட்டார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம்? அப்படி எல்லாம் எதுவும் நடக்காது என்று நூறு சதவிகிதம் உத்தரவாதம் உங்களால் தர முடியுமா?”

எட்வினின் ஆவேசமான கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் அத்தனைப் பேரும் திணறினார்கள். அமைதியோ அமைதி.

முதலமைச்சர் தன் கண்ணாடியைக் கழற்றிக் கொண்டு யோசித்தார்.

“மற்றும் ஒரு அதிகப் பிரசங்கித்தனமான கேள்வி. ஒரு வாதத் திற்காகக் கேட்கிறேன். அவர்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளில் ஒன்றாக முதலமைச்சரும், மற்ற அமைச்சர்கள் அனைவரும் விமான நிலையத்திற்கு வந்து எங்கள் விமானத்திற்கு முன்பாக நாங்கள் பார்க்க ஒட்டு மொத்தமாக ஒரே நேரத்தில் தீக்குளித்து தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள் என்றால், மற்ற உயிர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்று இதையும் நிறைவேற்ற நினைப்பீர்களா?”

“ஓக்கே. மிஸ்டர் எட்வின். அவன் கொடுத்திருப்பது இருபத்தி நான்கு மணி நேர அவகாசம். அது நாளைக் காலை ஆறு மணியோடு முடிவடைகிறது. நமக்கு அதிக நேரமில்லை. இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் நீங்கள் ஒரு திட்டம் தயாரியுங்கள். நாம் அனைவரும் மறு படி கூடுகிறோம். எங்களுக்கு திட்டத்தை விரிவாகச் சொல்லுங்கள். திட்டத்தைப் பொறுத்து அங்கீகரிப்பதும், புறக்கணிப்பதும் அமையும். இதற்கிடையில் நான் பிரதமரிடம் பேசிவிடுகிறேன். பயங்கரவாதிகளிடம் அவர்களுக்குச் சாதகமாக பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து வருவதாக தகவல் சொல்லலாம்” என்றார் முதலமைச்சர். எழுந்து கொண்டார்.

முகம் மலர்ந்தார் எட்வின்.

முகம் சுளித்தார் ஜலால்.

எட்வின் புறப்பட்டுச் சென்றதும் ஜலால் ஐ.ஜி. குருதேவிடம் வராந்தாவில் நடந்தபடி, “இந்தாள் புகுந்து குழப்பி வைக்கத்தான் போகிறார். இந்த விவகாரத்தில் அதிரடிப்படையைக் கொண்டு வருவது அவர் என்னதான் வாதம் செய்தாலும் விவேகமானதல்ல” என்றார்.

“அவரைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகத் திட்டம் தயாரிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் சி.எம் என்பது என் எண்ணம். சி.எம்.முக்கு அதிரடி நடவடிக்கையில் உடன்பாடில்லை. மற்ற உயிர்களை விடுங்கள். தன் கட்சியின் நான்கு அமைச்சர்களை இழப்பது அவரால் முடியாது. கட்சியில் அவர் பலவீனப் பட்டுவிடுவார். எட்வினின் திட்டத்தை ஒப்புக்குக் கேட்டுவிட்டு நிராகரித்துவிடுவார் என்றுதான் நினைக்கிறேன்.”

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன்” என்றார் ஜலால்.

தினப் பத்திரிகைகள் சிறப்பு எடிஷன் போட்டு வெளியிட்டு விட்டார்கள். ரேடியோ செய்தியில் வந்து விட்டது. டெலிவிஷன் செய்தியில் காட்டிவிட்டார்கள். இந்தியா முழுக்க இந்த விவகாரத்தின் க்ளமர்களை பரபரப்புடன் எதிர்பார்க்கத் துவங்கியது.

சுஜித், ஐ.ஜி. தீனனை இரண்டு

முறை தொடர்பு கொண்டான். ஒருமுறை அத்தனைப் பேருக்கும் பிரெட், பழங்கள் ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னான். ஒருமுறை நிலவரம் என்ன என்று விசாரித்தான்.

டி.ஜி.பி. முதலமைச்சருடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்திக் கொண்டு இருப்பதாகவும், உயிர்களை இழக்க விரும்பாமல் சுமுகமான முடிவுகள் எடுக்கும் நோக்கத்துடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்லப்பட்டது.

சி.எம். பாரதப் பிரதமருடன் பேசினார். நிலைமைக்குத் தகுந்தபடி உயிர்ச் சேதமில்லாமல் சாதிக்க முயலுமாறும், கைதிகளை விடுவிப்பதுதான் சாத்தியம் என்று பட்டால் விடுவிக்கிற முடிவை இறுதியாக எடுக்குமாறும் ஆலோசனை சொன்னார் பிரதமர்.

சி.பி.ஐ தலைமை டி.ஜி.பி எட்வின் தன் பொறுப்பில் உள்ள அதிரடிப்படையில் சீனியர் கமேண்டோக்கள் விஷ்ணுஜித், மல்லிகார்ஜுன் ஆகியோரை வரவழைத்து அவசரமாகப் பேசி சில திட்டங்கள் தயாரித்தார்.

முதலமைச்சர் தெரிவித்தபடி இரண்டு மணி நேர இடைவெளிக்குப் பிறகு அனைவரும் கூடினார்கள்.

“வேறு வழியே இல்லையென்றால் கைதிகளை விடுவித்து பயணிகளைக் காப்பாற்றச் சொல்லிவிட்டார் பிரதமர்” என்றார் முதலமைச்சர்.

சில பேர் அதற்குக் கை தட்டினார்கள்.

“வேறு வழியே இல்லை என்று தீர்மானிப்பதற்கு முன்பாக என் திட்டங்களைச் சொல்லலாமா?” என்றார் எட்வின்.

“சொல்லுங்கள்?”

“திட்டம் ஒன்று. போயிங் 747 சூப்பர் விமானத்தின் உள் அமைப்புகளின் விபரங்கள் சேகரித்தேன். ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ், மான்கோ போலோ பிசினைஸ் கிளாஸ், எகானமி கிளாஸ் என்று மூன்று பிரிவுகள் உள்ளன. இதைத் தவிர அப்பர் டெக் எகானமி கிளாஸ் என்ற மற்றொரு வகையும் உண்டு. இதற்குப் படிகள் ஏறி மேலே செல்ல வேண்டும். இதில் மொத்தம் அறுபத்தி ஒன்பது சீட்கள் உள்ளன. நமது கேதாய் பசிபிக் விமானத்தில் இன்று பயணிகளின் லிஸ்ட்படி அந்த அப்பர் டெக் எகானமி கிளாசில் மொத்தமே பனிரெண்டு பேர்கள்தான் பயணம் செய்திருக்கிறார்கள்.”

“சரி.”

“விமானத்திற்குள் இருக்கும் பயங்கரவாதிகள் மூன்றே பேர் என்பது உறுதியாகிவிட்டது. அவர்களில் ஒருவன் பைலட் கேபினில் இருந்து கண்ட்ரோல் டவருடன் தொடர்பு கொள்வதில் மும்முரமாக இருக்கும் சஜித். மீதி இரண்டு பேர், இலியாஸ், மல்லையா. இரண்டு பேருமே கீழ் டெக்கில்தான் ஆயுதங்களோடு இருப்பார்கள். கீழ் டெக்கில்தான் பயணிகள் அதிகம். அப்பர் டெக்கில் உள்ள பனிரெண்டு பயணிகளுக்காக ஒருவன் நிற்கமாட்டான். அந்த பனிரெண்டு பயணிகளும் கீழ்த்தளத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருப்பார்கள். நான் உள்ளே இருந்தால் அப்படித்தான் முடிவு எடுப்பேன்.”

“சரி. அந்தப் பனிரெண்டு பயணிகளும் கீழே இருப்பார்கள் என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். உங்கள் திட்டம் என்ன? அதைச் சொல்லுங்கள்.”

“ஆகவே என் கணிப்புப்படி விமானத்தின் அப்பர் டெக் தற்சமயம் காலியாக இருக்க வேண்டும். விமானத்தின் மூக்கிலிருந்துதான் அவர்கள் வெளி நடவடிக்கைகளை கண்களால் பார்க்கிறார்கள். விமானத்தின் வால் பகுதியில் என்ன நடந்தாலும் அவர்களின் பார்வைக்கு வரப்போவதில்லை.”

“அதனால்?”

“விமானத்தின் வால் பகுதியில் திறமை வாய்ந்த ஆறு கமேண்டோக்களை அனுப்பி விமானத்தின் மேல் வரச் சொல்லி, அப்பர் டெக்கின் நேர்மேல் பகுதிக்கு வரச் சொல்லலாம்.”

“பிறகு?”

“சக்தி வாய்ந்த கியாஸ் கட்டர்கள் கொண்டு விமானத்தின் மேல் பாகத்தில் துவாரம் போட்டு, பெரிதாக்கி அதன் வழியாக சத்தமில்லாமல் அப்பர் டெக்கில் எண்ட்ரி ஆகிவிடலாம். விமானத்தின் முக்கிய வாசலை மட்டுமே அவர்கள் பாதுகாத்திருப்பார்கள். அப்பர் டெக்கில் இருந்து மெதுவாக நழுவி கீழே வந்து சமயோஜிதமாக மூன்று பேரையும் சுட்டுத் தள்ளி முடிந்தால் உயரோடு பிடித்து எல்லோரையும் மீட்கலாம்.”

“இதில் நிறைய ரிஸ்க் இருப்பதாக உங்களுக்குப் படவில்லையா? அப்பர் டெக்கில் அந்த மூவரில் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள் என்கிற ஒரு மகா பெரிய அனுமானத்தின் அடிப்படையில் திட்டம் போட்டிருக்கிறீர்கள். அங்கே ஒருவன் இருந்தால்?” என்றார் ஜலால்.

“லாஜிக்கலாகப் பார்த்தால் யாரும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. கீழ்த்

தளத்தில் உள்ள அத்தனைப் பயணிகளையும் விழிப்பாய் கவனித்துக் கொள்ள ஒரு நபர் போறாது. பனிரெண்டு பயணிகளும் கண்டிப்பாக கீழே கொண்டு வரப்பட்டிருப்பார்கள்.”

“சரி. அங்கே யாரும் இல்லை என்றே வைத்துக் கொள்வோம். விமானத்தின் மேற்பரப்பில் ஒரு ஆள் இறங்குகிற மாதிரி ஒரு ஓட்டை போடுவது சின்ன காரியமா? அதை சத்தம் வராமல் செய்ய முடியுமா? சத்தம் கேட்டு இரண்டு பேரும் மேலே ஓடி வந்துவிட மாட்டார்களா?”

“இப்படிக்கேட்பீர்கள் என்றுத் தெரியும். இதற்கும் பதில் வைத் திருக்கிறேன். நிச்சயமாக விமானத்தின் மேலே ஏறி அவர்கள் தயார் நிலையில் இருப்பதை அவர்களால் உணர முடியாது. அதை மட்டும் ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா?”

“ஒப்புக் கொள்கிறேன்.”

“ஒரு நபர் நுழையும்படி வட்டமாக விமானத்தின் மேற்பரப்பில் வெட்டியெடுக்க நான் சொல்லும் இயந்திரத்திற்குத் தேவைப்படுகிற விநாடிகள் எட்டுதான். ஒன்பதாவது விநாடியில் முதல் கமேண்டோ உள்ளே குதித்திருப்பான். ஆறு கமேண்டோக்களும் உள்ளே இறங்கி நிற்க பனிரெண்டு விநாடிகள் போதும். அவன் படிகள் ஏறி மேலே வந்துச் சேர பதினெட்டு விநாடிகள் தேவைப்படுகின்றன. நமது கமேண்டோக்கள் சுதாரிக்க, முந்திக் கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்க அவகாசமாக ஆறு விநாடிகள் இருக்கின்றன.”

“இதெல்லாம் கணக்கில் சரி. நடைமுறையில் அப்படித் துல்லியமாக விநாடிக்கணக்கு எல்லாம் பார்த்துச் செயல்பட முடியுமா?” என்றார் ஒரு அமைச்சர்.

அவரை செத்த எலியைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்த எட்வின். “விண்வெளியில் செலுத்தப்படுகிற ராக்கெட்டுகள் விநாடி சுத்தமாக கணக்கிடப்பட்டுதான் செலுத்தப்படுகின்றன. போர்க் காலங்களில் விநாடி வரை கணக்கிட்டுதான் எதிரி நாடுகளின் மேல் ஏவுகணைகள் செலுத்தப்படுகின்றன. விநாடி சுத்தமாக கணக்கிட்டுதான் மகா உல்லாஷ் ஹோட்டல் தகர்க்கப்பட்டது என்பதையும் நினைவூட்டுகிறேன். அதிரடிப்படை கமேண்டோக்கள் ஸ்கூட்டரை நிறுத்தி மினிம் இரண்டு ரூபாய் கூட லஞ்சம் வாங்கிக் கொள்கிற தொந்தி தள்ளின டிராஃபிக் போலீஸ்காரர்கள் என்றா நினைத்தீர்கள்? அவர்களுக்கு விநாடி சுத்தமாக செயலாற்றத்தான் பயிற்சிகள் வழங்கப்படுகின்றன” என்றார்.

“சரி. உங்கள் இந்தத் திட்டத்தில் இன்னொரு மகத்தான கேள்வியும் இருக்கிறது சார்” என்றார் முதல் அமைச்சர்.

“என்ன?”

“அப்பர் டெக்கில் கமேண்டோக்கள் குதிக்கிற சத்தம் கேட்டதும் அவர்கள் மேலே ஓடி வருவார்கள் என்பது ஒரு யுகம்தானே? தங்களை ஏமாற்றிவிட்ட வெறுப்பில், கோபத்தில் தங்களிடம் உள்ள வெடிகுண்டுகளை உடனே வெடிக்கச் செய்துவிடலாம் அல்லவா? அப்போது... உள்ள உயிர்களோடு ஆறு கமேண்டோக்களின் உயிர்களையும் சேர்த்தல்லவா இழக்க வேண்டும்?” என்றார் முதல்மைச்சர்.

“இந்த மூன்று பயங்கரவாதிகளின் பின்னணியையும் ஆராய்ந்தால், அவர்கள் அப்படிச் செய்யக்கூடியவர்கள் இல்லை என்பது புரியும். அவர்கள் பணத்துக்காக இது போன்ற விபரீதமான காரியங்களில் ஈடுபடும் சர்வதேச பயங்கரவாதிகள். அவர்களை எந்த நாட்டின் உளவு ஸ்தாபனம் வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்தலாம். அவர்களுக்கு என்று தனியாக கொள்கைகளோ, லட்சியங்களோ கிடையாது. அவர்களுக்குத் தேவை தங்கள் காரியங்களுக்கேற்ற சம்பளம், ரிஸ்க்கைப் பொறுத்து ரேட் உயரும். அவர்கள் எந்த ஒரு இயக்கத்தையும் சார்ந்தவர்கள் அல்ல. தற்கொலைப் படையினர் அல்ல. தங்கள் உயிர்களைத் துச்சமாக மதிப்பவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வார்களே ஒழிய, அவர்களுக்கு தங்கள் உயிர் தேவை. மற்ற உயிர்கள்தான் துச்சம். எக்காரணம் கொண்டும் தங்கள் உயிர்களை இழக்க மாட்டார்கள். எல்லாம் வெறும் மிரட்டல்கள்தான். இதைப் போன்ற கூலிக்கு வேலை செய்யும் பயங்கரவாதிகள் சில சந்தர்ப்பங்களில் தங்கள் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் சூழ்நிலை அமையும்போது, திட்டத்தை அப்படியேக் கைவிட்டு விட்டு தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓடின சில உதாரணங்களை என்னால் தர முடியும்” என்றார் எட்வின்.

அப்போது தொலைபேசி அழைக்க, சற்றுத் தள்ளியிருந்த தொலைபேசியில் ஒரு உதவியாளர் பேசிவிட்டு, மரியாதையுடன் டி.ஜி.பி. ஜலாலிடம் கொடுத்தார்.

ஏர்போர்ட்டிலிருந்து ஐ.ஜி. தீனன் பேசினார்.

“சார், அவன் கேட்டபடி பிரெட்டும், பழங்களும் தயார் செய்தோம். விமானத்தில் ஸ்டெப் பொருத்தச் சொன்னான். பொருத்தினோம். முதல்படி அருகில் பழக்கூடையையும், பிரெட் பாக்கெட்டுகள்

கொண்ட டிரேயையும் வைத்துவிட்டு விலகச் சொன்னான். அதன் படி செய்யப்பட்டது. மூவரில் இலியாஸ் மட்டும் படிகளில் இறங்கி வந்து பழங்களையும், பிரெட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு மேலே சென்றான். மறுபடி கதவு மூடப்பட்டது. அவன் உத்தரவுப்படி ஸ்டெப்ஸ் விலக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு ஒரு தகவல் சொன்னான்.

“என்ன?”

“பயணிகளில் ராஜசேகரன் என்கிற ஒருவருக்கு நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டிருக்கிறதாம். ஒரு டாக்டரை உடனே அனுப்புங்கள் என்கிறான். கார்டியாலஜிஸ்ட் பெட்டராம். ஆனால் பெண் டாக்டராகத்தான் அனுப்ப வேண்டுமாம். டாக்டர் மட்டுமே போக வேண்டுமாம். டாக்டர் விமான நிலையத்திற்கு வந்ததும் தகவல் சொல்லச் சொல்லியிருக்கிறான்.”

“கொஞ்சம் லைனில் இருங்கள்” என்ற ஜலால் அந்தச் செய்திகளை எல்லோருக்கும் தெரிவித்தார்.

“ஆகா! அற்புதமான வாய்ப்பு!” என்று சொடக்குப் போட்டார் எட்வின். “மிலிட்டரியில் உள்ள லேடி கார்டியாலஜிஸ்ட்டை உடனே அழைப்போம். அவருக்கு சில குறிப்புகள் சொல்லி அனுப்புவோம். அந்த நோயாளி அங்கேயே சிறிய வைத்தியத்தில் குணப்படுத்திவிட முடிகிற நிலையில் இருந்தாலும் கூட ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தாக வேண்டும் என்று சொல்லச் சொல்லலாம். ஒரு பெண்ணை வெடித்து சிதறடித்த அதே நேரத்தில் ஒரு பயணி அநாவசியமாக இறப்பதையும் அவர்கள் விரும்பவில்லை என்பது புரிகிறது. அதனால் நிச்சயமாக அந்த நோயாளியை ஆஸ்பத்திரி எடுத்துச் செல்ல அனுமதிப்பார்கள்.”

“சரி, அதனால்?”

“சிகிச்சை தரச் செல்லும் டாக்டரும் திரும்புவார். அவரிடம் நாம் ஒப்படைக்கும் சில பொறுப்புகளை நிறைவேற்றிவிட்டு வருவார். சில கேள்விகளுக்கு விடைகளோடு வருவார். அதன்பிறகு நாம் நம் நடவடிக்கைகளைத் திட்டமிடலாம். ஆனால் அவர்களுக்கு மூன்று கோரிக்கைகளில் இரண்டு கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற மாநில அரசு முடிவு செய்துவிட்டது என்றும், மூன்றாவது கோரிக்கையைக் குறித்து மத்திய அரசைத் தொடர்பு கொண்டிருப்பதாகவும், அவர்கள் கலந்தாலோசித்து பதில் தர அவகாசம் கேட்டிருப்பதாகவும் சொல்லி மேலும் ஒரு இருபத்தி நாலு மணி நேரம் அவகாசம் கேட்டுக் கொள்ளலாம்.”

முதல் அமைச்சர் எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்தார். யாரும் எந்த எதிர்ப்பும் சொல்லவில்லை என்பதால்...

“சரி. நீங்களும் டி.ஜி.பி. ஜலாலும் இணைந்து ஆலோசித்து எந்த ஒரு முடிவையும் எடுங்கள். இரண்டு பேருக்கும் சம்மதமிருந்தால்தான் அந்த முடிவை செயல்படுத்த வேண்டும். எடுக்கப்படுகிற முடிவுகள் உடனே எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். புறப்படலாம் நீங்கள்” என்றார்.

ஏர்போர்ட் கண்ட்ரோல் அறை.

டி.ஐ.ஜி. ஜலால் விமானத்திலிருக்கும் கஜித்தைத் தொடர்பு கொண்டார்.

“நீ சொன்னபடி ஒரு பெண் டாக்டர் தயார், ஸ்டெப்ஸ் பொருத்தலாமா? அவரை அனுப்பி வைப்பதற்கு அனுமதி.”

“சரி. எந்த ட்ரிக்குகளும் வேண்டாம் சார்.”

“அதெல்லாம் எதுவும் இல்லை.”

“அனுமதிப்பதற்கு முன், முதலமைச்சருடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தை பற்றி முதலில் சொல்லுங்கள்.”

“மிகப் பெரிய விவாதத்திற்குப் பிறகு அத்தனை உயிர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டியது அரசின் பொறுப்பு என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு உங்கள் முதல் இரண்டு கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. பத்து லட்சம் அமெரிக்கன் டாலர்களை சேகரிக்க ஏற்பாடு எடுக்கப்பட்டுவிட்டன. இந்த விமானத்துடன் நீங்கள் துப்பிச் செல்வதற்கு கெரஸின் நிரப்பி, தேவையான இதர உதவிகளையும் செய்ய முன் வந்துள்ளது. ஆனால் மூன்றாவது கோரிக்கையைப் பொறுத்த வரை சட்டச் சிக்கல் உள்ளது. ஸ்டெப்ஸ், சபா மேல் பலவிதமான வழக்குகளை மத்திய அரசு போட்டுள்ளது. அதனால் அவர்களை விடுவிக்க மத்திய அரசின் அனுமதி தேவை.”

“தெரியும்.”

“பிரதமரை நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டு சி.எம். பேசினார். இங்கே உள்ள நிலவரத்தை எடுத்துச் சொல்லி அனுமதி கோரினார்.

அவர் உடனே முக்கிய அமைச்சர்களையும் சட்ட வல்லுனர்களையும் கூட்டி ஆலோசித்துவிட்டு பதில் தருவதாகவும் அதற்கு ஒருநாள் தேவை என்றும் அவகாசம் கேட்டிருக்கிறார். அதனால் நீங்கள் இருபத்தி நாலு மணி நேரம் என்கிற கெடுவைத் தளர்த்தி நாற் பத்தெட்டு மணி நேரமாக அவகாச நேரத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.”

“யோசிக்கிறோம்.”

“அவகாசம் தந்துதான் ஆக வேண்டும். வேறு வழியில்லை எங்களுக்கு. மத்திய அரசு அனுமதிக்காமல் அந்தக் கைதிகளை எங்களால் விடுவிக்கவே முடியாது. அதற்கு எங்களுக்கு அதிகாரமே இல்லை. தயவுசெய்து எங்கள் சூழ்நிலையை உணர்ந்து கொண்டு, உங்களோடு ஒத்துழைக்க விரும்பும் எங்கள் நல்லெண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டு கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்து நடந்து கொள்ள வேண்டும் நீங்கள்.”

சில விநாடிகள் அமைதிக்குப் பிறகு...

“சரி, அவகாசத்தை மேலும் இருபத்தி நான்கு மணி நேரம் நீட்டிக்க நாங்கள் சம்மதிக்கிறோம்.”

“அடுத்து மாநில அரசு முதலிரண்டு கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற சம்மதித்து உள்ளதால், அதைப் பாராட்டும் வகையில் நீங்கள் விமானத்தில் உள்ள பயணிகளை மட்டும் முதலில் விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்பது முதலமைச்சரின் வேண்டுகோள்.”

மீண்டும் அங்கே அமைதி. பிறகு...

“சில நிபந்தனைகளோடு சம்மதிக்கிறோம். அதாவது பத்து லட்சம் அமெரிக்கன் டாலர்கள் எங்கள் கைக்கு வந்ததும் விமானத்தில் உள்ள பயணிகளில் பெண்களை மட்டும் விடுதலை செய்கிறோம். விமானத்திற்கு ஃப்யூல் நிரப்பப்பட்டதும் ஆண்களை மட்டும் விடுதலை செய்கிறோம். ஆனால் அந்த ஆறு வி.ஐ.பி.களையும் விமானத்தின் ஊழியர்களையும் மட்டும் எங்கள் இறுதிக் கோரிக்கை நிறைவேறும் வரை பணயக் கைதிகளாக வைத்திருப்போம். ஸ்டீபனும், சபாவும் எங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதும் ஆறு வி.ஐ.பி.களையும் விடுதலை செய்வோம். அதன் பிறகு விமான ஊழியர்களோடு நாங்கள் புறப்படுகிறோம். திட்டமிட்டபடி ஒரு பயணம் நிகழ்ந்து முடிந்ததும் விமானத்தையும், அவர்களையும் விட்டுவிட்டு நாங்கள் விலகி விடுவோம். சரி, இப்போது விமானத்தின் ஸ்டெப்ஸ் பொருத்தச் சொல்லி அந்த டாக்டரை அனுப்பி வையுங்கள்” என்றான் சுஜித்.

விமான நிலைய வளாகத்தில் இப்போது ஏகப்பட்ட டெலிவிஷன் நிலையங்களிலிருந்து வந்து கேமிராக்கள் படமெடுத்துக் கொண்டிருக்க, ஸ்டெப்ஸ் பொருத்தப்பட்டது.

புடவை கட்டி கோட் அணிந்த டாக்டர் ஜேனட் தன் மருத்துவ கிட் ஒன்றுடன் படுகளில் ஏறினார்.

விமானத்தின் கதவு திறந்தது.

உள்ளே வந்தார் டாக்டர். துப்பாக்கி முனையில் அவரை வரவேற்றான் இலியாஸ். கதவு மூடிக் கொண்டது.

எல்லாப் பயணிகளும் சீட் பெல்ட் போடப்பட்டு இருந்தார்கள். நிறைய பேர் மயக்கத்திலிருந்தார்கள். மீதிப் பேர் பய நடுக்கத்தில் இருந்தார்கள். நிறைய பேர் தரையில் உட்கார வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

நெஞ்சு வலியில் துடித்த இராஜசேகரன் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவரைச் சுட்டிக் காட்டினான் இலியாஸ்.

“ஒரு நிமிடம் டாக்டர்” என்ற மல்லைய்யா டாக்டரை இரண்டு கைகளால் தடவி சோதித்தான். மெடிக்கல் கிட்டைத் திறந்து சுத்தமாக சோதித்துப் பார்த்தான்.

“இப்போது நீங்கள் அவரைச் சோதிக்கலாம்.”

டாக்டர் அந்த நோயாளியைச் சோதித்தார். உடனடியாக ஒரு ஊசி போட்டார்.

“நிலைமை சரியில்லை. இவருக்கு உடனடியாக தீவிர சிகிச்சை தர வேண்டும். ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து, ஆக்ஸிஜன் கொடுத்து அவசரமாக மேஜர் ஆபரேஷன் செய்தாக வேண்டும். தாமதித்தால் இவர் உயிர் போய்விடும்” என்றார் டாக்டர் ஜேனட்.

இலியாசும், மல்லைய்யாவும் தங்களுக்குள் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

சுஜித் அங்கே வந்ததும் அவனிடம் நிலைமை சொல்லப்பட்டது. சுஜித் சில வினாடிகள் யோசித்தான். பிறகு கேபின் சென்றான். ஃபிளைட் கேப்டனும் மற்றவர்களும் மயங்கிச் சரிந்திருக்க...

மைக்கில் டி.ஜி.பி ஜலாலுடன் பேசினான்.

“உங்கள் மாநில அரசு ஒத்துழைப்பதற்காக நன்றி தெரிவிக்கும் விதமாக தீவிர சிகிச்சை தேவைப்படுகிற அந்த இதய நோயாளியை வெளியே விட அனுமதிக்கிறோம். ஒரு ஆம்புலன்ஸ் விமானம்

அருகில் வரலாம். நோயாளியும், டாக்டரும் அனுப்பப்படுகிறார்கள்.”

“தேங்க்ஸ்.”

“முதல் கோரிக்கையை எப்போது நிறைவேற்றப் போகிறீர்கள்?”

“ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன. நான் தலைமைச் செயலாளரைக் கலந்து கொண்டு சரியான நேரத்தைத் தெரிவிக்கிறேன்.”

“நல்லது.”

விமானத்தின் வாசல் கதவு திறக்கப்பட்டது.

“டாக்டர், நீங்கள் இந்த நோயாளியை அழைத்துச் செல்லலாம். அதற்கு முன்... ஒரு நிமிடம்!” என்றான் இலியாஸ்.

“என்ன?” என்றார் டாக்டர்.

இலியாஸ் குனிந்து ஒரு சீட்டுக்கடியிலிருந்து சிறிய பட்டன் சைசில் இருந்த மைக்ரோபோனை எடுத்து டாக்டர் கையில் கொடுத்தான்.

“சற்று முன் நீங்கள் நோயாளியை சோதித்தபடி உங்கள் கால் ஹீல்சில் ஒளித்து வைத்திருந்த இந்த மைக்ரோபோனை காலாலேயே தட்டி சீட்டுக்கு அடியில் அனுப்பினீர்கள் இல்லையா, அது!”

வியர்த்துப்போனார் டாக்டர்.

“நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? போலீஸ் சொல்லித் தந்தபடி செய்தீர்கள். போங்கள். போய் இந்த மாதிரி அசட்டுத் தனமான முயற்சிகள் எதுவும் வேண்டாம் என்று சொல்லுங்கள். நாங்கள் ஒரு விமானத்தைக் கடத்துவது என்பது இது ஏழாவது முறை! எத்தனை நாட்டின் போலீசைப் பார்த்திருப்போம். அப்புறம்... இதைப் பாருங்கள்.”

அவன் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் ஒரு மகா பெரிய குட்கேஸ் அளவில் சர்க்கூட் அமைத்து தயாராக வைக்கப்பட்டிருந்த வெடிகுண்டு செட்டப் இருந்தது.

ஒரு போலராய்ட் கேமிராவை எடுத்து மல்லைய்யா அந்த வெடிகுண்டை புகைப்படம் எடுத்தான். உடனே அந்தக் கேமிரா புகைப்படப் பிரதியைத் துப்பியது. அதை டாக்டர் கையில் கொடுத்தான்.

“இந்தப் புகைப்படத்தைக் கொண்டு சென்று உங்கள் போலீசிடம் கொடுங்கள். வெடிகுண்டு நிபுணர்களைக் கருத்து கேட்கச்

சொல்லுங்கள். இந்த ஒட்டு மொத்த விமானத்தையும் சிதறடிக்கிற சக்தி இந்த வெடிகுண்டுக்கு இருக்கிறதா இல்லையா என்பதை அவர்கள் சொல்லுவார்கள்.”

முகம் வெளுத்துப்போன டாக்டர் அந்த நோயாளியின் கையைத் தன் தோளில் போட்டுத் தாங்கி வெளியே நடத்தினார். கதவு மூடிக் கொண்டது.

படிகளில் இறங்கி, தயாராய் நின்றிருந்த ஆம்புலன்சில் ஏறியதும், அது கட்டிடம் நோக்கி விரைந்தது.

அந்த ஆம்புலன்ஸ் கட்டிடத்தின் வெளியே சுற்றிக் கொண்டு வர, அங்கேக் காத்திருந்த ஜலாலும், எட்வினும் அதில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

“என்ன, இவர் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது?”

“ஓக்கே, பெரிய ஆபத்தில்லை. நீங்கள் சொல்லிக் கொடுத்ததைப் போலவே மிகைப்படுத்தி சொன்னேன். ஆனால் மைக்ரோபோனை அவர்கள் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள்.”

விபரம் சொன்ன டாக்டர் அந்தப் புகைப்படம் கொடுத்து, அவர்கள் சொன்னதை அப்படியே சொன்னார்.

“சரி, நான் சொன்னதை கவனித்தீர்களா டாக்டர்?” என்றார் எட்வின்.

“எல்லா சீட்களிலும் நபர்கள் இருக்கிறார்கள். தவிர பனிரெண்டு பேர்கள் மட்டும் கீழே நடைபாதையில் அமர வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.”

“சபாஷ்! என் யூகம் சரி. அந்தப் பனிரெண்டு பேரும் அப்பர் டெக் எகானமி கிளாஸில் பயணம் செய்தவர்கள். அவர்களையும் நேரடி கண்காணிப்பில் வைத்துக் கொள்ள கீழே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதனால் நான் நினைத்தபடி அப்பர் டெக் காலி. ஜலால், நான் சொன்ன திட்டப்படி ஆறு கமேண்டோக்களை நான் தயார் செய்து ரகசியமாக ஓர் ஒத்திகை பார்த்து விடுகிறேன். இன்றைக்கு இரவு பனிரெண்டு மணி இல்லை, ஒரு மணிக்கு ஆக்ஷணை வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்றார் ஆர்வமாக எட்வின்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள் எட்வின்! பரபரப்பாகப் பேசாதீர்கள். ‘ஏழுமுறை விமானத்தைக் கடத்தியிருக்கிறோம்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். நீங்கள் சாமர்த்தியமாக டாக்டர் மூலம்

அனுப்பிய மைக்ரோபோனை கையில் கொடுத்தனுப்பி நம் முகத்தில் கரியைப் பூசியிட்டார்கள். புகைப்படத்தில் இந்த வெடிகுண்டைப் பாருங்கள். இது பொம்மை இல்லை, நிஜம்! நிஜமாக இது வெடிக்கும். வெடித்தால் விமானம் கண்டிப்பாகச் சிதறும். அவர்களைக் குறைவாக மதிப்பிட நான் தயாராக இல்லை. பகுதிப் பகுதியாக பயணிகளை விடுவிக்க ஒப்புக் கொண்டுள்ள அவர்களின் கோபத்தை சம்பாரித்து மோசமான எதிர் விளைவுகளைச் சந்திக்க நான் தயாராய் இல்லை. அதிரடி நடவடிக்கை வேண்டவே வேண்டாம் என்பதுடன் கருத்து. சமாதானமாகப் போய் முதலிரண்டு கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி வி.ஐ.பி.கள் தவிர மற்றவர்களை விடுவித்துவிட்டு, இறுதியாக நாளை இரண்டு கைதிகளையும் ஒப்படைத்து அவர்களையும் காப்பாற்றி விமானத்தோடு அவர்களை அனுப்பி வைக்கிற யோசனையை செயல்படுத்தி விடலாம்.”

“இதற்கு நான் சம்மதிக்கவில்லை.” என்றார் எட்வின்.

“உங்கள் திட்டத்தில் எனக்குச் சம்மதமில்லை. என் திட்டத்தில் உங்களுக்குச் சம்மதமில்லை. நம் இருவரும் சம்மதிக்கிற ஒரு முடிவைத்தான் எடுக்க வேண்டுமென்பது முதல்வரின் உத்தரவு. இப்போது நாம் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியது முதலில் அவரைத் தான்.” என்றார் ஜலால்.

நோயாளியை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்று சிகிச்சையைத் தொடருமாறு டாக்டரை உடன் அனுப்பிவிட்டு, புகைப்படத்தில் வெடிகுண்டு பற்றி வெடிகுண்டு நிபுணர்களின் கருத்தறிந்து கொண்டு இருவரும் முதலமைச்சரை சந்தித்தார்கள்.

இருவரும் தங்கள் பக்கத்து நியாயங்களை, வாதங்களை சொன்னார்கள்.

முதல்வர் இறுதியாக, “மிஸ்டர் ஜலால், இந்த நிமிடம் முதல் இந்த விவகாரத்தை சுமுகமாக தீர்த்து பயணிகளைக் காப்பாற்றும் முழுப் பொறுப்பையும் உங்களிடம் அளிக்கிறேன். மிஸ்டர் எட்வின், இதுவரை நீங்கள் அளித்த ஆலோசனைகளுக்கு நன்றி. இனி நீங்கள் இந்த மேட்டரில் ஈடுபட வேண்டாம். ஜலால் பார்த்துக் கொள்வார்” என்றார்.

டி.ஜி.பி. எட்வினுக்கு மீசை சத்தியமாகத் துடித்தது.

★

எட்வின் மூன்றாவது பீர் பாட்டிலை வாயில் வைத்து நிறுத்தாமல் முழுக்க குடித்துவிட்டு வேகமாக டீப்பாய் மேல் வைத்தார். பிளாஸ்டிக் தட்டுகளில் இருந்த கடலையும், சிப்சம் எகிறின.

எதிரே, கமேண்டோக்கள் விஷ்ணு ஜித்தும், மல்லிகார்ஜுனும் அமைதியாக நின்றார்கள். ஜன்னலுக்கு வெளியே இருந்து வானம்.

அந்த ஹாலில் இருந்து டெலிவிஷனில் செய்திகள் துவங்குவதற்கு அடையாளமாக சில சலவை சோப்பு விளம்பரங்கள் ஒடிக்கொண்டிருந்தன.

கோபமாக இருந்த எட்வின் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்து உதடுகளில் வைத்து அதைப் பற்ற வைக்க தன் லைட்டரால் முயன்றார். இரண்டு முறை கிளிக்கியும் லைட்டர் வேலை செய்யாததால் எரிச்சலுற்று அதைத் தூக்கி மூலையில் வீசினார்.

விஷ்ணுஜித் தன் தீப்பெட்டி எடுத்து அவருக்குக் கொளுத்தினான்.

“தயவு செய்து டென்ஷனாகாதீர்கள் சார்” என்றான்.

“எப்படி டென்ஷனாகாமல் இருப்பது? நமது மானம், மரியாதை, கௌரவம், வீரம், திறமை அத்தனையையும் கருட்டி அந்தப் பொறுக்கிகள் காலடியில் வைக்கப் போகிறார்களே...” என்றார் எட்வின்.

ஆங்கிலச் செய்திகள் துவங்கியது தொலைக்காட்சியில்.

“மும்பாய் விமான நிலையத்தில் தாய்லாந்து விமானத்தை மூன்று பயங்கரவாதிகள் வசப்படுத்தி அதில் உள்ள முன்னூற்றுக்கும் அதிகமான பயணிகளை பணயக் கைதிகளாக வைத்துக் கொண்டு அரசுக்கு முன் வைத்த மூன்று கோரிக்கைகளில் இரண்டு கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற மாநில அரசு ஒப்புக் கொண்டுள்ளது. அதாவது அவர்கள் கேட்ட பத்து லட்சம் அமெரிக்க டாலர்களை தருவதற்கும், விமானத்தில் எண்ணெய் நிரப்பித் தரவும் அரசு சம்மதித்துள்ளது. விசாரணைக் கைதிகளாக இருக்கும் பயங்கரவாதிகள் ஸ்டீபன் மற்றும் சபாநாயகம் இவர்களை விடுவித்து ஒப்படைப்பது குறித்து மத்திய அரசின் அனுமதியைக்

கோரியிருப்பதாகவும், அவர்கள் ஆலோசனை செய்வதற்காக மேலும் இருபத்தி நான்கு மணி நேரம் அவகாசம் பெற்றிருப்பதாகவும், மராட்டிய காவல்துறை உயர் அதிகாரி திரு.ஜலால் தெரிவித்தார். விமானத்தில் உள்ள அத்தனை பயணிகளும் ஆரோக்கியமாக இருப்பதாகவும், அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுகள் வழங்கப்பட்டு வருவதாகவும், இதுகுறித்து யாரும் பதட்டப்படவோ, கவலைப்படவோ அவசியமில்லை என்று அவர் தெரிவித்தார். ஒரே ஒரு பயணிக்கு மாரடைப்பு ஏற்பட்டதாகவும், அவருக்கு இப்போது தீவிர சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு உடல் நிலை முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது என்றும் தெரிவித்தார். பயங்கரவாதிகளின் முதல் கோரிக்கையை நாளை காலை பத்து மணிக்கு நிறைவேற்ற இருப்பதாகவும், அதன் பிறகு விமானத்தில் உள்ள பெண் பயணிகள் யாவரும் விடுவிக்கப்படுவார்கள் என்றும் அவர் தெரிவித்தார். நாளை மாலை நான்கு மணிக்கு இரண்டாவது கோரிக்கையை நிறைவேற்றி, ஆண் பயணிகளை விடுவிக்கப் போகவதாகவும் கூறினார். பயணிகளின் உயிர்களின் முக்கியத்துவத்தை மத்திய அரசுக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்துள்ளதால் சமாதானமான முடிவு எடுக்கப்பட்டு எந்த பிரச்சினையும் இல்லாமல் அனைவரும் மீட்கப்படுவார்கள் என்று தாம் நம்புவதாகவும் அவர் கூறினார்.

கடத்தப்பட்ட விமானத்தை, டாக்டர் சென்று நோயாளியோடு ஆம்புலன்சில் ஏறி திரும்புவதை, டி.ஜி.பி. ஜலால் தன் துணை அதிகாரிகளுடன் ஆலோசிப்பதை எல்லாம் விஷுவல்களில் காட்டிவிட்டு அடுத்தச் செய்திக்குச் சென்றது தொலைக்காட்சி.

“ஷேம்! வெரி வெரி ஷேம்” என்றுக் கத்தினார் எட்வின்.

“மத்திய அரசு ஒப்புக் கொண்டு விடுமா சார்?” என்றான் மல்லிகார்ஜுன்.

“ஏற்கனவே ஒப்புக் கொண்டு விட்டது. பொதுமக்களிடம் ஒரு சிம்பதி உருவாக்கவும், யோசனை செய்துதான் முடிவெடுக்கிறார்கள் என்று உணர்த்தவும், கைதிகளை விடுப்பதை கடைசிக் கட்டமாக வைத்திருக்கிறார்கள். என்னால் சாதிக்க முடியும் என்பதை யாரும் ஏற்பதாக இல்லை. அந்தக் கைதிகளை ஒப்படைப்பதும், அந்த பயங்கரவாதிகளை தப்பிப் போக விடுவதும் எவ்வளவு முட்டாள்தனம் என்று யாரும் யோசிப்பதாக இல்லை. முட்டாள்தனம் மட்டும் இல்லை. அபாயமும் கூட! இந்த முன்னூற்றிச் சொச்ச உயிர்களைப் பற்றி மட்டுமே யோசிக்கிறார்கள். அவர்களின் தொடர்ந்த

பயங்கரவாதச் செயல்களால் நாடெங்கும் இனிமேலும் அழியப் போகிற ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதாக இல்லை. என் வீட்டுக் கூரையில் நெருப்பு எளிகிறது. சரி. என்ன செய்ய வேண்டும்? அதை அணைக்க வேண்டுமா இல்லையா? அந்த நெருப்பு எரியும் கீற்றுகளை அள்ளி அடுத்த கூரையில் போட்டுவிட்டு என் வீட்டை மட்டும் காப்பாற்ற நினைப்பது எந்த வகையில் நியாயம்?” படபடத்தார் எட்வின்.

“சார், விமானத்தில் இருப்பவர்களை பலி கொடுத்தாலும் சரி, கைதிகளை விடுவிக்கக் கூடாது என்கிறீர்களா?” என்றான் விஷ்ணுஜித்.

“நோ! நான் என்ன அரக்கனா அப்படிச் சொல்ல! அவர்களையும் காப்பாற்றி, பயங்கரவாதிகளையும் பிடிக்க ஒரு ரிஸ்க்கான நடவடிக்கையை எடுப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்கிறேன்.”

“அந்த ரிஸ்க் எடுக்க யாரும் யோசிப்பார்கள் சார். நடந்த வன்முறைக்கும் உயிர்ச்சேதத்திற்கும் கவலைப்படலாம். கண் எதிரே உயிர்ச் சேதம் நிச்சயம் என்கிற நிலையில் அமைதி விரும்பும் நம் நாட்டின் கொள்கை அதை அனுமதிக்க விரும்பாதது இயல்புதான் சார்” என்றான் மல்லிகார்ஜுன்.

“எனக்கு வாதங்கள் பிடிக்காது. செயல்தான் பிடிக்கும்! இப்போதும் ஒன்றும் கெட்டுவிடவில்லை. பணயக் கைதிகள் உயிர்களுக்கு சேதம் இல்லாமல் நம்மிடம் உள்ள இரண்டு கைதிகளையும் ஒப்படைக்காமல் அவர்களை மடக்கிப் பிடிக்க ஏதாவது யோசனை உத்தரவாதமாக வெற்றியுடன் உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதா?” என்றார் எட்வின்.

“ஸாரி சார், நாங்கள் யோசித்த பல திட்டங்களிலும் ரிஸ்க் உள்ளது. எதிலும் நூறு சதவிகிதம் ஜெயிப்போம் என்று உத்தரவாதம் சொல்ல முடியாது” என்றான் விஷ்ணுஜித்.

வெறுப்பாக முகத்தைத் திருப்பிய எட்வின் டெலிவிஷன் திரையில் அப்போது வாசிக்கப்பட்ட ஒரு செய்தியை கவனித்தார். அவரின் புருவங்கள் உயர்ந்தன. “இந்த ஃபரெடிக் கில்சன் இப்பேது மும்பாயிலா இருக்கிறார்?” என்றார் குரலில் ஆச்சரியம் பரவ.

“ஆமாம் சார். இன்று செய்தித் தாள்களில் பேட்டிக்கூட கொடுத்தாளார்.”

முகம் பிரகாசமாகிய எட்வின் சொடக்குப் போட்டார்.

“இவர் மட்டும் என்னோடு ஒத்துழைத்தால் என்னால் ஒரு புதிய திட்டம் போட முடியும். அதில் நூறு சதவிகிதம் உத்திரவாதம் தர முடியும்” என்றார், “நாம் மிகமிக உடனே இவரைச் சந்திக்க வேண்டும்”

ஓப்ரெடரிக் கில்சன் தன் அறுபது வயதில் இருந்தார். முகத்தில் நிறைய சுருக்கங்கள். பொய்ப்பல் உடனே கண்டுகொள்ள முடிந்தது. மிக ஒல்லியாக இருந்தார்.

அந்த நட்சத்திர ஹோட்டலில் அவர் அறைக் கதவை இவர்கள் தட்டியபோது மணி பதினொன்று.

ஏதோ புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தவர் அதில் அடையாள விரல் வைத்து மூடிய நிலையில் கதவைத் திறந்து, கண்களைக் குறுக்கிப் பார்த்தார்.

“வணக்கம் சார், நான் சி.பி.ஐ தலைமை அதிகாரி எட்வின. இவர்கள் இருவரும் கமேண்டோஸ். அவசியம் காரணமாக உங்களை இந்த நேரத்தில் தொந்தரவு செய்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்” என்றவர் தன் அடையாள அட்டையை எடுத்து அவரிடம் காட்டினார்.

“வாருங்கள். என்னிடம் ஏதாவது விசாரணையா? நான் உங்கள் நாட்டிற்கு தொழில் ரீதியாக ஒரு விருந்தாளியாக வந்திருக்கிறேன்.”

“தெரியும்.”

அமர்ந்தார்கள்.

“முதலில் சில விஷயங்களை உங்களுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். மும்பாய் விமான நிலையத்தில் ஒரு தாய்லாந்து விமானத்தை அதில் உள்ள பயணிகளோடு மூன்று பயங்கரவாதிகள் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு அரசாங்கத்தை பிளாக்மெயில் செய்து வருகிற செய்தி உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“செய்தித்தாளிலும் பார்த்தேன். டெலிவிஷனிலும் பார்த்தேன்.”

“நல்லது. ஒருபுறம் அவர்கள் வைத்துள்ள கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி பயணிகளைக் காப்பாற்றும் முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன. அதே சமயம் அந்த இரண்டு கைதிகளையும் அவர்களிடம் ஒப்படைக்காமல் அவர்களை மடக்க சாத்தியமுண்டா

என்று நான் யோசித்தபோது உங்களை டி.வி.யில் காட்டினார்கள். உடனே ஒரு ஐடியா தோன்றியது. தாங்கள் என்னோடு ஒத்துழைக்க முடியுமா?”

“நானா? நான் எப்படி இதில்? எனக்கும் இதற்கும் எந்த வகையில் சம்பந்தம்?”

“நீங்கள் மனம் வைத்தால் முடியும் சார்.”

“எனக்குப் புரியவில்லை.”

“என் திட்டத்தைச் சொல்கிறேன். முழுக்கக் கேட்டுவிட்டு, இது சரியாய் வருமா என்று யோசித்துப் பார்த்து பிறகு நீங்கள் ஒத்துழைக்கலாமா என்கிற முடிவுக்கு வாருங்கள்.” என்றார் எட்வின.

“சரி, சொல்லுங்கள்.”

எட்வின தன் திட்டத்தை விரிவாகச் சொன்னார்.

ஓப்ரெடரிக் கில்சன் வியர்த்துப் போனார்.

“என்ன, அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? நான் எதிர்பார்ப்பது போல நீங்கள் திறமையாகச் செய்துவிட்டால் இந்தத் திட்டம் உத்தரவாதமாக வெற்றிதானே?”

“வெற்றிதான். ஆனால்...”

“ஆனால்?”

“எனக்கு அவகாசம் இருக்கிறதா என்று புரியவில்லை.”

“உங்களுக்கு எவ்வளவு நேரமாகும்?”

“அடிப்படையைத் தயாரித்துக் கொள்ள ஆறு மணி நேரம் ஆகும். அதன் பிறகு மறுபடி ஆறு மணி நேரம் தேவைப்படும்.”

“ஆக பனிரெண்டு மணி நேரம்! இப்போது மணி பதினொன்று. நீங்கள் இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் கழித்து அல்லது மூன்று மணி நேரம் கழித்து இரண்டு மணி அளவில் துவங்குகிறீர்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். மதியம் இரண்டு மணிக்கு உங்கள் வேலை முடிந்துவிடுமல்லவா? அதன்பிறகு எங்கள் வேலை. எங்கள் வேலையை நாளை இரவு வைத்துக் கொள்வதாக உத்தேசம்.”

“அது சரி. நான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டாமா? தேர்ந்தெடுப்பதற்கு முன்பாக நான் பார்க்க வேண்டாமா?”

“எல்லா ஏற்பாடுகளும் தயார். நீங்கள் இப்போது எங்களுடன் புறப்பட்டு வர வேண்டியதுதான் பாக்கி.”

“எனக்கு ஐந்து நிமிடங்கள் தருவீர்களா? உடை மட்டுமாவது மாற்றிக் கொள்கிறேன்” என்று சிரித்தார் ஃபிரெடரிக் கில்சன்.

“தாராளமாக” என்றார் எட்வின்.

பத்து நிமிடங்களில் அந்தக் காரில் அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

இருபத்தைந்து நிமிடப் பயணம்.

அந்தக் கருங்கல் கட்டிடம் முன்பாக வந்து நின்றது கார்; இறங்கினார்கள். ஆயுதம் தாங்கிய காவல் வீரர்கள் சல்லூட் அடித்துவிட்டுக் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டார்கள்.

உள்ளே நடந்தார்கள். அடுத்த கேட். அடுத்த கேட். அதன்பிறகு நீளமான வராந்தா. பத்தடிக்கு ஒரு காவல் வீரன். திரும்பியதும் வரிசையாக விசாரணைக் கைதிகளின் தனித்தனி சிறைகள்.

ஒன்றில் ஸ்டீபன்.

அடுத்ததில் சபாநாயகம்.

சிறையின் கம்பிக் கதவருகில் வந்தார்கள்.

“திறக்க வேண்டுமா சார்?” என்றான் அங்கிருந்த அதிகாரி.

“வேண்டாம், மிஸ்டர் ஃபிரெடரிக். இவன்தான் ஸ்டீபன். அடுத்த அறையில் வைக்கப்பட்டிருப்பவன் சபாநாயகம்” என்றார் எட்வின்.

ஸ்டீபன் உள்ளிருந்து அலட்சியமாகப் பார்த்தான்.

விஷ்ணுஜித் தான் வைத்திருந்த சிறிய வீடியோ கேமிராவில் ஸ்டீபனை படம்பிடித்தான்.

“எதற்காக என்னைப் படம் பிடிக்கிறீர்கள்” என்றான் ஸ்டீபன்.

“தலையெழுத்து! இன்று நாடு முழுவதும் பேசப்படும் நபர்களில் நீயும் ஒருவன் என்பதால்! இவர் வெளிநாட்டு நிருபர். தன் பத்திரிகையில் உங்களைப் பற்றி எழுதப் போகிறார்” என்றார் எட்வின்.

அடுத்து சபாநாயகம் இருந்த அறை வாசலுக்கு வந்தார்கள். அவனையும் வீடியோவில் பதிவு செய்தான் விஷ்ணுஜித்.

“போகலாமா?” என்றார் கில்சன்.

வந்த வழியாக திரும்பி நடந்தார்கள். வெளியேறினார்கள். காரில் ஏறிப் புறப்பட்டார்கள்.

அடுத்து மற்றொரு காவல்துறை கட்டிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்த போது அங்கே ஒரு ஹாலில் ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்ட தகவலின்

பேரில் அதிரடிப்படையில் உள்ள அத்தனைக் கமேண்டோக்களும் வரிசை வரிசையாக நின்றார்கள்.

இவர்களின் எதிரில் எட்வினும், கில்சனும் நாற்காலிகளில் அமர்ந்தார்கள். கில்சன் கையில் ஒரு ஃபைல் தரப்பட்டது. புரட்டினார்.

அதில் அங்கே நின்ற ஒவ்வொரு கமேண்டோ பற்றிய முழு விவரங்களும் புகைப்படத்துடன் சுருக்கமாக இருந்தன.

ஒவ்வொரு காகிதமாகப் புரட்டி, சிலவற்றில் பென்சில் மார்க் செய்தார் கில்சன். ஃபைல் முடிந்ததும் பென்சில் மார்க் செய்யப்பட்ட பதினேழு கமேண்டோக்களை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மற்றவர்களைப் போகச் சொல்லிவிட்டார்.

அந்தப் பதினேழு பேரையும் ஒவ்வொருவரையும் தன்னருகில் அழைத்து வரச் சொன்னார். பார்த்தார். இறுதியில் நான்கு பேரை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்தார்.

தேர்வு செய்யப்பட்ட நான்கு பேர் மற்றொரு காரில் அவர்களைத் தொடர எல்லோருமாக அந்த நட்சத்திர ஹோட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்தபோது மணி இரண்டு மூப்பது.

“மன்னிக்க வேண்டும் மிஸ்டர் கில்சன். நீங்கள் அதிகபட்சம் மூப்பது நிமிடங்கள்தான் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள முடியும். சரியாக மூன்று மணிக்கு வேலையைத் துவங்கிவிடுங்கள். நான் பனிரெண்டு மணிநேரம் கழித்து மாலை மூன்று மணிக்கு இங்கே வருகிறேன். விஷ்ணுஜித் நீங்கள் கேட்கிற எந்த உதவியும் செய்துத் தருவார். எங்களுக்கு வேறு பல ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. வருகிறோம். ஆல் தி பெஸ்ட்” கை குலுக்கிவிட்டு எட்வின், மல்லிகார்ஜுடன் புறப்பட்டார்.

தன் காரில் தன் வீடு நோக்கிப் போகும்போது கம்பீரமாக ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்த எட்வின், “மல்லிகார்ஜுன்! நம் சக்தி என்ன என்பதை டி.ஜி.பி ஜலாலுக்கும், முதலமைச்சருக்கும் நிரூபிக்க வேண்டும் என்கிற ஈகோ பெரிதாக இல்லை எனக்கு. நம் சக்தி என்ன என்பதை பாகிஸ்தானுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்பதுதான் என் நிஜமான வெறி! என்ன நினைக்கிறாய்? சாதித்து விடுவோமா?” என்றார்.

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் சார்.”

“என்ன சந்தேகமாகச் சொல்கிறாய்?”

“எல்லாம் சரியாக, பிரச்சினையில்லாமல் நடந்து முடிய வேண்டுமே என்று ஒரு பயம் இருக்கிறது சார்.”

“பயப்படாதே மேன்! முடியும் என்று முதலில் நம்பு! பிறகு முயற்சியைத் துவங்கு. நிச்சயம் சாதிக்கலாம். அவநம்பிக்கையோடு இறங்கினால் சின்ன அல்ப விஷயம்கூட முடியாததாகிவிடும்” என்றார் எட்வின்.

மறுநாள். காலை பத்து மணி.

மும்பாய். விமான நிலையம். டி.ஜி.பி. ஜலால் கண்ட்ரோல் அறையில் இருந்து சுஜித்தை தொடர்பு கொண்டார்.

“சுஜித், நீங்கள் கேட்ட பத்து லட்சம் அமெரிக்கன் டாலர் ஒரு சூட்கேஸில் வைக்கப்பட்டுத் தயாராக இருக்கிறது.”

“நல்லது. விமானத்திற்கு ஸ்டெப்ஸ் பொருத்துங்கள். உணவுகள் வைக்கப்

படுவதைப் போலவே அந்தப் பெட்டியை முதல் படியருகில் வைத்து விட்டு விலகிவிடச் சொல்லுங்கள். நாங்கள் எடுத்து வந்து சரி பார்த்துக் கொள்கிறோம்.”

“பயணிகளில் பெண்களை மட்டும் விடுவிப்பதாகப் பேசினோம்.”

“அது பணத்தை நாங்கள் சரி பார்த்த பிறகு. டாக்டர் மூலம் மைக்ரோஃபோன் வைத்து எங்கள் அந்தரங்க உரையாடல்களை ஒட்டுக் கேட்க ஒரு முயற்சி நடந்தது. அதுபோல இந்தப் பணப் பெட்டியிலும் ஏதாவது போலீஸ் சில்மிஷத்தைக் காட்டி யிருக்கிறீர்களா?”

“நிச்சயமாக இலை. நேற்று நடந்த தவறை மறந்துவிடலாம்.”

“அதெப்படி மறப்பது? நாங்கள் கவனிக்காமல் விட்டிருந்தால்? ஏதாவது சதி செய்து எங்களை மடக்க முயற்சித்திருப்பீர்களே...”

“இனி அந்த மாதிரி நடக்காது.”

“நிச்சயமாக நம்பலாமா?”

“நம்பலாம்.”

“டெல்லியில் இருந்து தகவல் வந்துவிட்டதா?”

“மதியத்திற்குள் தகவல் எதிர்பார்க்கிறோம்.”

“சரி. பெட்டியை வைக்கச் சொல்லுங்கள்.”

சக்கரங்கள் பொருத்தின ஒரு பெரிய சூட்கேஸை ஐ.ஜி. தீனன் உருட்டிச் சென்று விமானத்தில் பொருத்தப்பட்ட படிகளின் அருகில் நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்தார்.

விமானத்தின் கதவு திறந்தது.

இலியாஸ் இறங்கி வந்தான். சூட்கேஸை எடுத்துச் சென்றான். அதற்குள் நூறு கேமிராக்கள் விடாமல் அவனை கிளிக் செய்தன. கதவு மூடிக் கொண்டது.

இலியாசும், மல்லைய்யாவும், அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து சோதனை செய்தார்கள். டாலரை சரி பார்த்தார்கள். நோட்டுக் கட்டுக்கள் நடுவில் உதறிப் பார்த்தார்கள்.

“அவர்கள் சொன்னபடி நேர்மையாகத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் நாமும் சொன்னபடி நடந்து கொள்ளலாம்” என்ற சுஜித் மைக்கில் டி.ஜி.பி. ஜலாலிடம் பேசினான்.

“நன்றி சார். விமானத்தின் பணிப் பெண்களையும், நடிசை ஆஷா சச்சினையும் தவிர விமானத்தில் உள்ள மற்ற பெண் பயணிகள் அறுபத்தி எட்டு பேர். அவர்களை இப்போது விடுதலை செய்கிறோம்.”

சில நிமிடங்களில் விமானத்தின் படிகளில் மலர்ந்த முகத்துடன் சிலரும், அமுதபடி சிலரும், பயம் மாறாத முகத்துடன் சிலருமாக அறுபத்தெட்டு பெண் பயணிகள் இறங்கினார்கள்.

மூன்று வேன்களில் அவர்களை ஏற்றி விமான நிலைய கட்டிடத்திற்குள் கொண்டு வந்ததுமே முப்பது, நாற்பது நிருபர்கள் மைக்குகளுடன் அவர்களை மொய்த்து கேள்விகள் கேட்கத் துவங்க...

அவர்களை சமாளித்து விலக்கி அழைத்துச் சென்றதும் ஒரு பெரிய ஹாலில் அமர வைத்து ஆசுவாசப்படுத்திய பிறகு, போலீஸ் அதிகாரிகள் விசாரிக்கத் துவங்கினார்கள்.

★ ★ ★ ★ ★

மாலை. சொன்ன நேரத்தில் இரண்டாவது கோரிக்கையை நிறைவேற்ற அந்த போயிங் விமானத்தின் ஃபுல் டேங்க்கிற்கு ஃப்யூல் நிரப்பப்பட்டது.

அவர்களும் சொன்னபடியே ஆறு வி.ஐ.பி.கள் தவிர மற்ற

பயணிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்துவிட,, அவர்களையும் அதே ஹாலில் பாதுகாப்பாக வைத்து விசாரித்தார்கள்.

“மூன்றாவது கோரிக்கை குறித்து என்ன முடிவு செய்தது உங்கள் மத்திய அரசு?” என்றான் கஜித் மைக்கில்.

“முக்கியமான வி.ஜி.பி.கள் மற்றும் விமான ஊழியர்கள் உங்கள் வசம் இருப்பதால் உங்களின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதை உணர்ந்து ஸ்டீபன், சபாநாயகத்தை உங்களிடம் ஒப்படைக்கச் சொல்லி அனுமதி வழங்கிவிட்டார்கள்.” என்றார் டி.ஜி.பி ஜலால்.

“நல்லது. எனில் கொண்டு வாருங்கள் உடனே.”

“அதில் ஒரு சிறிது வேண்டுகோள் இருக்கிறது. நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும். இந்த விமானம் கைப்பற்றப்பட்ட நிமிடத்திலிருந்து பத்திரிகை, தொலைக்காட்சி, நிருபர்கள் இங்கே முகாமிட்டு விட்டார்கள். இரண்டு பயங்கரவாதிகளை விடுதலை செய்து ஒப்படைப்பதென்பது என்ன இருந்தாலும் எங்கள் நாட்டின் மரியாதையைக் குறைக்கும் செயல். அதைப் பகலில் வெளிச்சத்தில் செய்தால் மிகவும் விளம்பரமாகும். அதனால் இரவில் ஒன்பது மணிக்கு அவர்களை இங்கேக் கொண்டு வந்து ஒப்படைக்க நினைக்கிறோம். நிறைய நிருபர்களை அலி செய்து கொண்டு இருக்கிறோம்.”

“இரவு ஒன்பது மணிக்குத்தானே? சரி. அதற்கு மேல் தாமதிக்க வேண்டாம்.” என்றான் கஜித்.

“தாங்க்ஸ்” என்றார் டி.ஜி.பி எட்வின். “நம் நாட்டின் மானத்தைக் காப்பாற்ற ஒரளவுக்காவது என் கோரிக் கையை ஏற்று கைதிகளை ஒப்படைப்பதை பகலில் இருந்து இரவுக்கு மாற்றி அமைத்தீர்களே, அதற்காக என் நன்றி.”

“ஏதோ நீங்கள் கேட்டீர்கள். அவனும் ஒப்புக் கொண்டான். ஆனால் கைதி

களை ஒப்படைப்பது என்பது தீர்மானித்தாயிற்று. இதில் இரவென்ன, பகலென்ன? சரி, உங்கள் வார்த்தைக்கும் ஒரளவாவது நான் மதிப்பு தர வேண்டுமல்லவா?” என்று சிரித்தார் டி.ஜி.பி. ஜலால்.

★ ★ ★ ★ ★

இரவு மணி ஒன்பது.

காவல் துறையின் அந்த வேன் விமான நிலையத்திற்கு வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஐ.ஜி. குருதேவ் மற்றும், ஆயதம் தாங்கிய இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் இறங்கியதும், கைதிகள் ஸ்டீபனும், சபாநாயகமும் அலட்சியமாக இறங்கினார்கள்.

அவர்களை நிருபர்கள் மொய்த்து...

“நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்க... அவர்களை நோக்கிக் கையசைத்த அவர்கள் அசிங்கமான சைகைகள் மட்டும் செய்தார்கள்.

டி.ஜி.பி ஜலால், கஜித்திடம் பேசினார்.

“ஸ்டீபனும், சபாநாயகமும் விமான நிலையத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு விட்டனர். கதவைத் திறந்தால் ஸ்டெப்ஸ் பொருத்தி மேலே அனுப்பி வைக்கிறோம்.”

“சரி.”

ஸ்டெப்ஸ் பொருத்தப்பட்டது. ஸ்டீபன், சபாநாயகம் இருவரும் அங்கே விடப்பட்டதும் படிகள் ஏறினார்கள். விமானத்தின் கதவு திறந்தது. உள்ளே நுழையும் முன்பாக அவர்கள் இருவரும் டி.வி. காரர்கள் இருந்த பகுதி நோக்கி உற்சாகமாகக் கையசைத்தார்கள். உள்ளே சென்றார்கள்.

“வெல்கம் ஃப்ரெண்ட்ஸ்” என்றான் கஜித்.

அவனோடு இருவரும் கை குலுக்கி மார்போடு கட்டித் தழுவினார்கள். இலியாசோடும், மல்லையாவோடும் அதேபோல கை குலுக்கி கட்டித் தழுவி விடுபட்ட அடுத்த விநாடி இரண்டு பேரும் தங்கள் பின் பாகங்களிலிருந்து ஆளுக்கு இரண்டு ரிவால் வர்கள் எடுத்தார்கள்.

நான்கு கைகளில் நான்கு துப்பாக்கிகள்! கஜித், இலியாஸ், மல்லையா மூவரையும் அவை குறி பார்த்தன.

“ஏய்! இதென்ன விளையாட்டு?”

“இதுதான் இந்தியாவின் புத்தி விளையாட்டு! மூவரும் திரும்பிப் படுங்கள், கமான், க்விக்க!” என்றான் ஸ்டீபன்.

மூவரும் புரியாமல் அதிர்ந்து, மிரட்டல் முனையில் தரையில் குப்புறப்படுத்ததும், ஒவ்வொருவரின் கைகளையும் பின்புறமாக வைத்துக் கட்டினார்கள்.

சில நிமிடங்களில்... விமானத்தின் கதவு திறந்தது... ஆறு வி.ஐ.பி.களும் உற்சாகமாக இறங்கினார்கள். அடுத்து விமான ஊழியர்கள் இறங்கினார்கள்.

விமான ஊழியர்கள் இறங்குவதைப் பார்த்த ஜலால் அதிர்ச்சியில் திகைக்க... அவரையும், மற்றும் அத்தனைப் பேரையும் அதிர்ச்சி யடைய வைக்கும் விதமாக சுஜித், இலியாஸ், மல்லைய்யா மூவரும் பின்புறம் கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் இறங்க... அவர்கள் பின்னால் கைகளில் துப்பாக்கிகளோடு ஸ்டீப்மேனும், சபாநாயகமும் இறங்க...

"என்ன வியக்கிறீர்கள் மிஸ்டர் ஜலால்? வாருங்கள். பத்திரிகை நிருபர்களைச் சந்திப்போம். அவர்களுக்கு விளக்கம் சொல்லும்போது உங்களுக்கும் புரியும்" என்றார் டி.ஜி.பி எட்வின்.

கைது செய்யப்பட்ட மூன்று பயங்கரவாதிகளும் அதிகபட்ச பாது காப்புக்களோடு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பிறகு, ஸ்டீப்மேன், சபாநாயகத்துடன் டி.ஜி.பி. எட்வின் ஒரு பெரிய ஹாலில் எல்லா நிருபர்களையும் சந்தித்தார்.

"ஸ்டீப்மேன், சபாநாயகத்தின் மனதை எப்படி மாற்றி உங்களுக்கு ஒத்துழைக்கும்படி செய்தீர்கள் சார்?" என்றார் ஒரு நிருபர்.

"இல்லை, அவர்கள் இருவரும் ஸ்டீப்மேனும், சபாநாயகமுமே இல்லை." என்றார் டி.ஜி.பி. எட்வின். "இருவரும் அதிரடிப்படையின் கமேண்டோக்கள். அவர்கள் அணிநீதிருப்பது ஸ்டீப்மேன், சபாநாயகத்தின் அப்பட்டமான மாஸ்க்குகள்!"

இரண்டு கமேண்டோக்களும் தங்கள் முகத்தில் ஆறு மணி நேரம் செலவு செய்து செய்யப்பட்ட மேக்கப்பைக் கலைத்து, மாஸ்க்கைப் பிய்த்து எடுத்து சுய முகம் காட்டினார்கள்.

"இதைச் சாதித்தது ஹாலிவுட்டில் மேக்கப் கலைக்காக இந்த வருடம் ஆஸ்கார் அவார்டு வாங்கியுள்ள ஃபிரெடெரிக் கில்சன். இவர் அந்த அவார்டு படத்தில் ஒரு பெரிய சாதனை செய்தார். இரண்டு கதாநாயகிகள், அவர்கள் இரட்டைப் பிறவிகள் என்ற கதையமைப்பு. இந்த மாதிரி சமயத்தில் காமிரா உத்தி மூலம், ரூப்பை பின் பக்கம் வைத்தும் ஷாட் எடுப்பார்கள். ஆனால் மிஸ்டர் கில்சன் சவாலாக எடுத்துக் கொண்டு கதாநாயகிக்கு கிட்டத்தட்ட அருகாமைச் சாயலில் உள்ள ஒரு துணை நடிக்கையைத் தேர்வு செய்து, கதாநாயகி முகம் போலவே ஒரு மாஸ்க் தயாரித்துப் பொருத்தி மேல் ஒப்பனைகள் செய்தார். படம் முழுக்க ஃபிலிமும், நேரமும் வேஸ்ட் இல்லாமல் இருவரும் நடித்தார்கள். யார் ஓரிஜினல், யார் ரூப்ளிகேட் என்று அடை

யாளம் காண எவராலும் முடியவில்லை. ஒரு முகம் போல மாஸ்க் செய்து இன்னொரு முகத்தைத் தயார் செய்வதில் சாதனை செய்த இவர் ஒரு பெரிய இந்திப் படத்தில் ஒப்பனை ஆலோசனை கொடுக்க இங்கே வந்திருக்கும் செய்தி யதேச்சையாக எனக்குத் தெரிய வந்தது. நேற்றிரவு தொடர்பு கொண்டேன். அழைத்துச் சென்று ஸ்டீப்மேனையும், சபாநாயகத்தையும் காட்டினேன். வீடியோவும் எடுத்தோம். கமேண்டோக்களில் அதே உயரம், அகலம் உள்ளவர்களில் கிட்டத்தட்ட சாயல் உள்ள நான்கு பேரைத் தேர்வு செய்து அழைத்துச் சென்ற இவர் நேற்றிரவு முதல் பனிரெண்டு மணி நேரம் உழைத்து வீடியோவைப் போட்டுப் போட்டுப் பார்த்து. அதே முகங்களில் மாஸ்க் தயாரித்து இவர்களுக்குப் பொருத்தி அதன் பிறகு ஒப்பனைகளைச் செய்து அச்சாக ஸ்டீப்மேன், சபாநாயகமாக மாற்றிவிட்டார். மாலை நாலு மணிக்கு இவர்களுக்கு கோஷா அணிவித்து சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். சிறையில் ஓரிஜினல் ஸ்டீப்மேன், சபாநாயகத்தை வேறு இடத்திற்கு பத்திரப்படுத்திவிட்டு இவர்களை அங்கே விட்டுவிட்டேன். நான்கைந்து அதிகாரிகளுக்கு மட்டுமே இந்தத் திட்டம் தெரியும். மற்றவர்களுக்கு எங்கள் திட்டம் கசியக் கூடாது என்பதற்காக இந்த ஏற்பாடு. எங்கள் திட்டப்படி ஸ்டீப்மேன், சபாநாயகம் என்கிற போர்வையில் அதிரடிக்கு பழகின கமேண்டோக்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். சாதித்தோம்."

அத்தனை நிருபர்களும் கை தட்டினார்கள்.

தன் நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டார் டி.ஜி.பி. ஜலால். அதைக் கவனித்த எட்வின், "இது நானும் டி.ஜி.பி. ஜலாலும் சேர்த்து போட்ட திட்டம். எங்கள் திட்டப்படி அவர் பயங்கரவாதிகளுடன் ஒரு பக்கம் சமாதான நடவடிக்கைகளில் தீவிரம் காட்டுவது போல மேம்போக்காக நடிக்க... நான் இன்னொரு புறம் இந்தத் திட்டத் தின் செயல்பாடுகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டேன். மொத்தத்தில் இதைச் சாதித்தது இந்தியா. நமது இந்தியப் படை என்றைக்கும் யாரிடமும் தோற்றுது என்று நிரூபித்துவிட்டோம்" என்றார்.

லேசாக கண்கள் கலங்கின ஜலால் நன்றியோடு அவரைப் பார்த்தார். எட்வின் கையை ஜலால் பற்றி அழுத்தமாகக் குலுக்கினார். அந்தக் குலுக்கலுக்குள் 'கங்கிராஜ்-லேஷன்ஸ். தேங்காய். ஐம்ஸாரி' என்று நிறைய அர்த்தங்கள் இருந்தன.

